

ลาเหมียนฮวาถึงตอะทุจื่อ

拉棉花糖的兔子

เหมียน

พันมัย

แปล

xiao ting hong

小町紅

วาถ

ZOO
KEEPER

6

เมื่อ
ผม
เป็น
เจ้าของ
สวนสัตว์

我开动物园那些年

Rose

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์

我开动物园那些年

เล่ม 6

ลาเหมียนฮวาทังเตอะหู่จื่อ
拉棉花糖的兔子

เขียน

พันมัย

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เด็กหนุ่มนั่งลงบนพื้น ฟังกรง หยิบหนังสือที่ทำจากพีชน้ำหนึ่งเล่ม
จากชั้นหนังสือที่อยู่ด้านข้างมาเปิดอ่าน
สิ่งที่เขียนอยู่ในนี้เป็นเรื่องราวของแม่น้ำจิวาน
— ลาเหมียนฮวาทังเตอะหู่จื่อ

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 6

我开动物园那些年

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

Published originally under the title of 《我开动物园那些年》

(Wo Kai Dong Wu Yuan Na Xie Nian/Those Year I Opened a Zoo)

Author © 拉棉花糖的兔子 (La Mian Hua Tang De Tu Zi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by JiaFei Cultural & Creative Co., Ltd.

Illustrations by 小丁丁 (Xiao Ting Hong)

Thai edition copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่เสียง ดัดแปลงตีพิมพ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2565

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จีระวร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาน

บรรณาธิการ กัลยากร เจริญอมรรัตน์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์

คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไช • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ธรรมรงฤทธิ์ • พิสูจน์อักษร ส่องนา ภัคตรีวัลย์

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

การเดินทางอันยาวนานของสวนสัตว์ซาฟารีหิงโย่วมาถึงจุดจบแล้ว
อุปสรรคและภารกิจต่างๆ มากมายที่ตัวนเจียเจ้อกับลู่อ่า และเหล่าสัตว์เทพ
ทั้งหลายต้องร่วมมือกันเพื่อให้สำเร็จก็ใกล้จะสิ้นสุดลงเต็มที

แม้เล่มนี้จะเป็นเล่มสุดท้ายแล้ว แต่เรื่องราวของพวกเขายังคงดำเนิน
ต่อไป หวังว่าเรื่องราวของตัวนเจียเจ้อและเหล่าสัตว์เทพมากมายของหิงโย่ว
จะทำให้ประทับใจได้ไม่มากนักน้อย...จ้ะเราอย่ารอช้า จับตัวในมือให้มัน
แล้วเดินเข้าสวนสัตว์ไปพบกับพวกเขากันเลยค๊ะ

Rose

หลังฮวนฮวนจากไป ระยะเวลาหนึ่ง ทุกคนก็เริ่มหายเศร้า เนื่องจากเพนกวินอาเดลีออกไข่แล้ว และกำลังจะมีชีวิตใหม่ถือกำเนิด ผ่านไปอีกสักพัก ตัวนเจียเจ้อก็ได้ยินข่าวดีอีกหนึ่งข่าว

การบำเพ็ญเพียรของฉีจี้คืบหน้าอย่างมาก “คุณครู” ไปซูเจินบอกว่า ฉีจี้มีพรสวรรค์ แน่แน่นอนว่าเรื่องพรสวรรค์นี้คงไม่พ้นช่วงที่อยู่ในไข่ ตอนนั้น มันได้รับการอบรมสั่งสอนจากอีกาทองสามขาเป็นเวลานาน

ตัวนเจียเจ้อฟังจบก็ไปรับฉีจี้มาที่ห้องของตัวเอง “ไหนดูซิว่าแก มีพัฒนาการยังไงบ้าง”

พอฉีจี้หย่อนก้นนั่งลงกับพื้น ตัวหนาๆ ล่ำๆ ของมันก็ดูเหมือนนกเขา ลูกเล็กๆ ใดๆ อย่างโรย่านั้น มันคุยโอ่เรื่องผลงานการบำเพ็ญเพียรของตัวเอง ก่อนเป็นอันดับแรก

ลูย่าเอามือไพล่หลัง ยืนอยู่ด้านข้าง ไม่รู้ทำไมทุกเส้นขนถึงเต็มไป ด้วยความภาคภูมิใจ อาจเพราะคิดถึงผู้สืบทอดความโดดเด่นของตัวเอง

ตัวนเจียเจ้อโบกมือ “พูดจาให้มันรู้เรื่องหน่อยสิ!”

ฉีจี้ “...”

ลูย่า “ที่ลูกชายนายพูดเมื่อกี้มันเทียบเท่าระดับประถมแล้วนะ!”

เขابอกเป็นเชิงปราชัยตัวนเจียเจ้อว่าอย่าหาว่าฉีจี้พูดจาไม่รู้เรื่อง ตัวนเจียเจ้อปรายตามองอีกฝ่าย พูดด้วยน้ำเสียงดูแคลนเล็กน้อย

“เทียบเท่า? นั่นคุณคำนวณจำนวนไวก่กับกระต่ายในกรงเดียวกัน¹ได้หรือเปล่า”

“...”

จะมาเทียบอะไร ฉีจี้กับเด็กประถมเอามาเทียบกันไม่ได้หรอก ไม่ใช่ สปีชีส์เดียวกันเสียหน่อย

ฉีจี้มองตัวนเจียเจ้อด้วยสายตาของผู้บริสุทธ์ มันไม่ได้พูดอะไรเลยนะ ลูย่าต่างหากที่ใช้มันเป็นปืน²

ตัวนเจียเจ้อ “มา ลองโชว์ความสามารถให้ดูหน่อย”

ฉีจี้ฟังกิริษะเล็กๆ รีบรวบรวมกำลังจนดูออกว่าตัวอ้วนๆ เกร็งขึ้นสุดขีด พุงใหญ่แล้วใหญ่อีก เหมือนสุดลมหายใจเข้าไปเต็มที่

ถึงความสามารถตามธรรมชาติจะย้งน้อยอยู่ แต่สำหรับ “เด็กประถม” อย่างฉีจี้ทำได้แค่นี้ก็ไม่เลวแล้ว ลูย่าปลอบใจฉีจี้อยู่ข้างๆ “ไม่ต้องรีบช้าๆ ใ้พอยู่ในตัวเรา แค่ปล่อยมันออกมาตามธรรมชาติ...”

“เดี๋ยวนะ นี่พวกคุณสอนฟันไฟกันเลยหรือ” ตัวนเจียเจ้อเข้าใจว่าเป็นเรื่องการเหะเหินเดินอากาศเลยเตรียมพร้อมรับตัวฉีจี้ตอนหล่นลงมาโดยลืมนึกไปว่าการรับตัวฉีจี้จะทำให้เขาถูกทับแบน ตายแหงแก๋

ตัวนเจียเจ้อรีบรี้อเอาผ้าห่มกันไฟออกมา เพื่อฉีจี้ฟันไฟ เขาจะได้ใช้ผ้าห่มผืนนี้ดับได้ทัน

หลังเตรียมตัวเรียบร้อย ตัวนเจียเจ้อเห็นว่าฉีจี้อยู่ในระหว่างรวบรวมพลัง และดูท่าว่าจะยังฟันไฟออกมาไม่ได้ เขาจึงบอกลูย่าที่คอยเชียร์อยู่ข้างๆ ว่า “เลิกเถอะ”

ลูย่าหันมามอง “?”

ตัวนเจียเจ้อพูดเสียงเบา “ในตัวคุณต่างหากที่มีไฟ! คุณลืมนไปหรือไงว่ามันเป็นแพนกวินจักรพรรดิ ในตัวมันมีแต่ปลากับกุ้ง”

---

¹ไวก่กับกระต่ายในกรงเดียวกัน คือโจทย์คณิตศาสตร์ของจินโบราณ มีบันทึกใน คัมภีร์คำนวณของซุนจื่อ สมัยราชวงศ์เหนือใต้ ความว่า มีไวก่กับกระต่ายอยู่รวมกัน มีหัวรวม 35 หัว มีเท้า 94 ข้าง คำถามคือ มีไวก่กี่ตัว และมีกระต่ายกี่ตัว

²ใช้เป็นปืน เป็นสำนวน หมายถึง ใช้เป็นเครื่องมือเล่นงานคนอื่น

“...”

การพ่นไฟเป็นทักษะของลู่อ่า แถมยังเป็นไฟชั้นสูงด้วย แตกต่างจากชานไห่ รายนั้นมึร่างอักคีมาตั้งแต่เกิด ทว่า เพลิงสมาธิจำเป็นต้องบำเพ็ญตะบะจึงจะเกิดได้ แม้ในสายตาเขานี้จะเป็นเรื่องธรรมชาติเหมือนการหายใจเข้าออก แต่ในความคิดของตัวนเจียเจ้อ ระดับชั้นของฉีจี้ตอนนี้ไม่น่าจะทำสำเร็จ

ฉีจี้เป็นเพนกวินจักรพรรดิ เป็นนักรวยน้ำ ต่อให้ได้พลังวิญญานจากอิกาทองสามขาไปจนสภาพร่างกายใกล้เคียงกับธาตุไฟ ในตัวมันก็ยังไม่มึไฟอยู่ดี

ทั้งสองรอฉีจี้ต่อไป ฉีจี้รวบรวมสรรพกำลังอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงตอนที่เห็นลูกกระเดือกขยับ ลู่อ่าก็พุดขึ้นเสียงเบา “มาแล้ว”

ฉีจี้อ้าปาก ปล่อยควันสีดำออกมาหนึ่งสาย

ตัวนเจียเจ้อ “???”

...นี่มัน ไม่น่าจะนับว่าเป็นไฟละมั้ง

ตัวนเจียเจ้อยังไม่กล้าพุดอะไรออกมา รออีกสิบวินาที ฉีจี้ก็ไอค็อกแตกก่อนพ่นไฟลูกเล็ก ๆ ออกมาได้หนึ่งลูก บางเบาเหมือนกลุ่มควันลอยออกมาแวบหนึ่งแล้วหายวับไปในอากาศ

ตัวนเจียเจ้อจ้องมองฉีจี้อยู่อีกครึ่งนาทีจนแน่ใจว่าไม่มีภาคต่อแล้ว ถึงค่อยปรบมือเสียงดัง “เยี่ยม!”

ฉีจี้ก้มหน้าลงอย่างขวยเขิน มันพยายามอยู่นานกว่าจะพ่นไฟเหมือนพ่อบุญธรรมได้

แม้จะเป็นแค่ไฟธรรมดาอย่างที่สุดและมีปริมาณแค่นิดเดียว แต่ก็สิ้นเปลืองเรี่ยวแรงไปมหาศาล เนื่องจากการบำเพ็ญเพียรของมันเพิ่งจะแค่เริ่มต้น นี่จึงเป็นการรวบรวมจิตวิญญานธาตุไฟทั้งหมดมาไว้ที่ตำแหน่งหนึ่งเพื่อจุดระเบิด...

สำหรับเพนกวินที่เพิ่งเข้าสำนัก นี่เป็นเรื่องที่ยอดเยี่ยมมาก!

ฉีจี้เชื่อว่าต้องมีสักวันที่มันสามารถควบคุมอำนาจไฟได้อย่างดีเยี่ยม เปลวเพลิงแห่งดวงอาทิตย์อาจเป็นไปได้ แต่เพลิงสมาธิยังพอมีหวัง

ถึงตอนนั้น มันจะเป็นดวงตะวันน้อยๆหนึ่งดวง

ตัวนเจ็ยเจอรับรู้อะไรนี้ได้จากการอ่านใจของฉีจี้ เขาพูดไม่ออก ลำคอตีบตัน ชายหนุ่มลูปศิริษะฉีจี้ “เด็กดี รู้จักคิดดีมาก ไวไวโตแล้วแกต้องเป็นพระอาทิตย์ได้แน่นอน”

ลูย่าเองก็ให้กำลังใจฉีจี้ด้วย แต่คำพูดส่วนใหญ่เป็นการยืนยันว่าฉีจี้เป็นลูกชายของเขา จะต้องประสบความสำเร็จอย่างสูงแน่ ตัวนเจ็ยเจอจะขวางก็ขวางไม่อยู่แล้ว

“ฉันจำได้ว่ามีไม้ผู้ซางเหลืออยู่ ฉีจี้ฟันไฟได้แล้ว ฉันจะเอาไม้ผู้ซางมาทำของเล่นให้ ไม่งั้นเกิดของในถ้าถูกเผาอดจะทำยังง” ลูย่าเป็นกังวล

ถ้าฉีจี้เป็นมนุษย์ คาดว่าตอนนี้คงใจเต้นจนหน้าแดง เท้าใหญ่ๆพาดพื้นตังป้าๆไปแล้ว

ตัวนเจ็ยเจออยากพูดแต่พูดไม่ออกว่าต่อไปให้เป็นการให้กำลังใจเด็ก แต่การใช้ไม้ผู้ซางมากเกินไปมันเวอร์เกินไปหน่อยไหม ถ้าของฉีจี้อยู่ในส่วนจัดแสดงสัตว์ขั้วโลก ด้วยอุณหภูมิของที่นี่ ต่อให้ฉีจี้รวบรวมไฟออกมาได้ก็ไม่แน่ว่าจะเผาอะไรสำเร็จ...

ช่างเถอะ ปล่อยให้พวกเขาอารมณ์ดีกันหน่อยแล้วกัน

ลูยารีบออกไปเอาไม้ผู้ซางหลังจากไม่เห็นว่ามีใครแย่งอะไร

ส่วนตัวนเจ็ยเจอหันมากำชับฉีจี้ “ตอนนี้ฟันไฟได้แล้ว แต่เวลา มีเรื่องกับใคร ห้ามใช้วิธีนี้นะ”

แม้ด้วยศักยภาพในการเรียนรู้ของฉีจี้ แทนที่จะใช้เวลาครึ่งชั่วโมงรวบรวมพลังฟันไฟ ลูย่ายังหับอีกฝ่ายให้ตายไปเลยดีกว่า แต่เพื่อป้องกันเหตุการณ์ไม่คาดฝัน จึงต้องอบรมสั่งสอนมันไว้ตั้งแต่เล็กๆ จะได้ไม่เหมือนลูย่า เอะอะก็เผาคน แบบนั้นมันใช้ได้ที่ไหน

ฉีจี้ผงกศิริษะอย่างว่าง่าย “แกว๊ก”

ตอนนี้เอง มีคนเคาะประตูอยู่ด้านนอก เสียงของหลิวปินดังเข้ามา “ผู้อำนวยการอยู่ไหมครับ”

ฉีจี้ก่อกองตา วิ่งไปที่ข้างหน้าต่างเพื่อดูว่าชีพพอของมันกลับมาหรือเปล่า

ตัวนเจียเจ้อรีบกดตัวฉีจี้ไว้แล้วถามออกไป “มีธุระอะไรครับ”

หลิวปินตอบ “ผมมีธุระด่วนต้องกลับบ้านครับ เลยมาขอให้ผู้อำนวยการช่วยเซ็นอนุมัติหน่อยครับ”

ด้วยระดับตำแหน่งของหลิวปินตอนนี้ การลาไปไหนหลาย ๆ วันจำเป็นต้องมีเอกสารเป็นลายลักษณ์อักษรจากตัวนเจียเจ้อ พอตัวนเจียเจ้อได้ยินว่าเขามีธุระด่วนก็บอก “จะให้เซ็นตอนนี้เลยใช่ไหม รอสักครู่ครับ”

ฉีจี้มองตัวนเจียเจ้อ ใช้ปีกชี้ไปที่หน้าต่างก่อนจะวาดเป็นเส้นโค้ง ความหมายของมันคือ มันจะกระโดดลงไปจากตรงนี้เพื่อให้นักสี่เซวี่ยมารับมันกลางอากาศ

“แกแค่เดินไปตี ๆ ก็พอแล้ว ปล่อยพวกนกสี่เซวี่ยไปเถอะ” ตัวนเจียเจ้อเปิดตู้เย็น พักกพยึดให้เจ้าหนูอ้วนอ้วน

“...”

ตัวนเจียเจ้อบังคับเพนกวินตัวอ้วนเข้าไปในตู้เย็น ฉีจี้เลยพยายามขดตัวเข้าไปนั่งอยู่ในนั้น

ตู้เย็นของเขาเป็นแบบสองประตู ช่องฟรีซด้านบนมีอาหารอยู่ และยังแบ่งเป็นช่องย่อย ๆ เห็นได้ชัดว่าใส่เพนกวินไม่ได้แน่ แต่ช่องแช่เย็นด้านล่างไม่มีอะไรเลย แค่ตั้งลิ้นชักและชั้นวางออกมาก็ใช้ได้แล้ว

ตัวนเจียเจ้อปิดประตูตู้เย็นเสร็จก็เดินไปเปิดประตูห้อง หลิวปินถือใบลาอยู่หน้าประตูด้วยท่าทางกระวนกระวาย ก่อนจะรีบยื่นส่งให้

ตัวนเจียเจ้ออ่านเหตุผลของการลา เนื่องจากญาติผู้ใหญ่ของหลิวปินป่วยหนัก มิน่าเขาถึงรีบร้อนขนาดนี้ ชายหนุ่มจึงเซ็นอนุมัติให้ทันที

ทว่าสายตาของหลิวปินกลับกวาดมองไปรอบห้อง เพราะเมื่อกี้ตอนอยู่ด้านนอก เขาได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง แถมต้องรออยู่พักหนึ่งกว่าผู้อำนวยการจะเปิดประตู ตอนแรกหลิวปินคิดจริง ๆ ว่าพี่ลู่กับผู้อำนวยการทำอะไร ๆ กันอยู่ข้างในหรือเปล่า ถึงได้...

แต่เท่าที่เห็นชัด ๆ ตอนนี่คือลู่วิ่งไม่อยู่

หืม ลิ้นชักตู้เย็นพวกนั้นกองอยู่ข้างนอก?

ตัวนเจ็ยเจ้อเซินชื่อเรียบร้อยก็เห็นหลิวปินกำลังมองกองลิ่งชักตู้เย็น และชั้นวางอยู่จึงพูดขึ้นว่า “เอาออกมาเตรียมล้างตู้เย็นนะ”

หลิวปินหยอก “ฮาๆ ผมนี่กว่าซ่อนคนไว้ในตู้เย็นเสียอีก”

ตัวนเจ็ยเจ้อยิ้มนิดๆ “เหลวไหล หรือคุณจะลองเข้าไปดูก็ได้ ไม่น่าจะแข็งตายหรอก”

หลิวปินหัวเราะหึๆ “คงยัดพี่ลู่เข้าไปไม่พอหรอกนะครับ”

“ไปให้พ้นเลย” ตัวนเจ็ยเจ้อไล่หลิวปิน “อย่าลืมนะว่าต้องส่งต่องานให้เรียบร้อยด้วยนะ”

ขณะที่หลิวปินออกไปก็เห็นพี่ลู่ถือของที่ห่อด้วยผ้ามาพอดี เป็นข้อยืนยันว่าการคาดเดาอุทริของเขาไม่น่ามีทางเป็นไปได้ จึงคิดว่าเมื่อกัผู้อำนวยความสะดวกกำลังยุ่งอยู่จริงๆ ว่าแล้วชายหนุ่มก็ผงกศีรษะทักทายลู่ยาก่อนวิ่งจากไป

ตัวนเจ็ยเจ้อเบี่ยงหลบให้ลู่ยาเข้ามาในห้องก่อนจะปิดประตู จากนั้นก็เปิดตู้เย็น

ลู่ยา “...”

ฉีจี้ไพล่ออกมาจากด้านใน ตัวมันแน่นเต็มตู้เย็นจนเกือบจะทำให้ตู้เย็นโยกไปมา มันยึดเส้นยึดสายเล็กน้อย เนื้อตัวไม่ได้มีปัญหอะไร

ลู่ยาถาม “นายรอฉันกลับมาก่อนไม่ได้เหรอ เอาเพนกวินยัดใส่ตู้เย็นได้ไง ตู้เย็นมีไว้เก็บอาหารนะ!”

“ทำไมคุณคิดมากกับอะไรแบบนี้” ตัวนเจ็ยเจ้อมองลู่ยาด้วยสายตาประหลาดใจเล็กน้อย “เมื่อก่อนคุณยังเคยขู่ว่าจะกินผมอยู่เลย”

ลู่ยาแค้นเสียงฮึ เขาเปิดห่อผ้าออก ข้างในคือไม้ผู้ซาง เขาตั้งใจว่าจะทำของเล่นดี ๆ ให้ฉีจี้

ฉีจี้หมอบดูอยู่ด้านข้างอย่างคาดหวัง เนื่องจากนี่คือไม้ผู้ซาง สถานที่พักผ่อนของอีกาทองสามขา เป้าหมายในความเพียรพยายามของมันคือ ตะวันดวงน้อย

ตัวนเจ็ยเจ้อคิดถึงความปลอดภัยของฉีจี้แล้วหัวใจระตุก เขาบอก “เจ้าลูกชาย ฉันจะบอกให้หนะว่าอย่าตั้งเป้าหมายใหญ่เอาไว้ตั้งแต่ต้น”

ถ้าทำแบบนี้ นานวันเข้าฉีจี้ย่อมต้องผิดหวังมาก เนื่องจากระยะเวลาในการบำเพ็ญเพียรจริงๆ นั้นแสนยาวไกล และย่อมมีข้อผิดพลาดมากขึ้นเรื่อยๆ ความห่างไกลนั้นมากกว่าการที่เด็กประถมตั้งเป้าอยากเป็นศาสตราจารย์เสียอีก

ลู่อมีความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม ในขณะที่ตัวนเจียเจ๋อคิดว่าระยะเวลาในช่วงการบำเพ็ญเพียรมันนานแสนนาน เพนกวินจักรพรรดิตัวหนึ่งมีอายุขัยแค่ห้าไทรเอง เขาจึงรู้สึกว่าการขึ้นนำฉีจี้ให้เหมาะสม

ฉีจี้เงยหน้า “มันควรทำยังไงดี”

“แกตั้งเป้าหมายเล็กๆ มาสักอย่างก่อนแล้วค่อยว่ากัน ลองคิดดูสิว่า ถ้าสามารถทำเป้าหมายเล็กๆ ให้สำเร็จได้ในทุกๆ วัน พอบุญธรรมของแกก็จะให้รางวัลแกด้วย มันดีกว่าเยอะเลยนะ”

ฉีจี้พยักหน้าแรงๆ แบบเห็นด้วย “อ้อ ตั้งเป้าหมายเล็กสักอย่าง!”

ตัวนเจียเจ๋อมองอย่างเอ็นดู “นี่เป้าหมายเล็กได้แล้วหรือยัง”

ฉีจี้ลั่นเลเล็กน้อย มันเงยหน้าร้องหนึ่งครั้ง “ตรายผมให้พ่อ!”

“...”

หลายปีต่อจากนั้น เมื่อฉีจี้ไปปรากฏตัวนอกดินแดนของมนุษย์ ผู้คนต่างไร้ข้อกังขาเรื่องที่มันเป็นลูกชายของอีกาทองสามขา

แต่ดูก็รู้แล้วว่ามันเป็นลูกชายของลู่อ ทั้งวิชาในการบำเพ็ญที่เหมือนกัน อุปนิสัยก็ได้รับสืบทอดมาส่วนหนึ่ง...ส่วนเรื่องหน้าตา? นั่นต้องเป็นเพราะว่าฉีจี้เป็นลูกผสมแน่ๆ เลย!

เฟิงหวังใช้พลังธาตุทั้งห้าให้กำเนิดนกยูง มังกรผสมคู่กับสัตว์ต่างเผ่ากำเนิดเป็นบุตรทั้งเก้า³ แต่ละตัวล้วนเป็นสัตว์ชนิดใหม่ นี่คือความมหัศจรรย์

³ บุตรมังกรทั้งเก้า ได้แก่ 1) ฉิวหนิว เชื่อกันว่าเป็นลูกผสมกระบือ นิสัยอ่อนโยน ชื่นชอบดนตรี 2) หยาจื่อ เป็นลูกผสมสุนัขจิ้งจอก นิยมการต่อสู้มาฟัน 3) เจาเฟิง บางตำราอ้างว่าเป็นลูกผสมปักษี ชอบเก็บตัวและคอยเฝ้ามอง 4) ผู่เหลา เป็นลูกผสมอึ่งอ่าง มีเสียงก้องดังกังวาน 5) ซวนหนี่หรือจินหนี่ ลูกผสมสิงห์ รักความสงบ 6) บี้ซื่อหรือป้าเซีย ลูกผสมเต่า ชอบแบกของหนัก 7) บี้ฮั่นหรือเซี่ยนจาง ลูกผสมเสือ ชอบพิพาทหาข้อถูกผิด 8) ฟู่ซื่อ เชื่อกันว่าเป็นลูกผสมของมังกรทอง ทำเล้ากับมังกรคราม สง่างามและทรงภูมิ 9) ซือเหว่น ลูกผสมปลา ชอบซุกปลิว

ของการผสมต่างชนิดข้ามเผ่าพันธุ์

คนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าเพนกวินจักรพรรดิคืออะไร แต่ถึงตอนนั้น ฉีจี้ควบคุมทักษะการพันไฟได้ชำนาญแล้ว และคนที่รู้เรื่องต่างไม่มีหัวใจจะอธิบาย ส่งผลให้ความเข้าใจผิดขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ

จนอีกหลายปีผ่านไป พอมิคนลงมาบนโลก เห็นเทปบันทึกภาพเพนกวินจักรพรรดิในทีวีซึ่งมี “บุตรของลู่อ่าเจ้าจวิน” เป็นพันเป็นหมื่นตัว ถึงกับช็อกจนเรียกสติกลับมาไม่ได้

สิ่งแรกที่คิดคือเหตุใดเจ้าจวินถึงทิ้งบุตรไว้บนโลกมากมายเพียงนี้...

ต่อมาคือ ไมลี เทปบันทึกภาพบอกว่าพวกมันอาศัยอยู่ในที่อากาศเย็นจัดที่สุดเป็นพันเป็นหมื่นปี ธารน้ำแข็งที่ค่อยๆ ละลายทำให้พื้นที่อยู่อาศัยน้อยลง และอุณหภูมิที่มนุษย์ใช้ชีวิตก็ร้อนเกินไปสำหรับพวกมัน

บุตรของอีกาทองสามขาจะกลัวความร้อนได้ยังไง

จนถึงตอนนี้ คนผู้นี้ถึงเพิ่งรู้ความจริงว่าที่แท้เจ้านกอ้วนชนิดนี้มีชื่อว่าเพนกวินจักรพรรดิ ฉีจี้ที่พันไฟได้ไม่ใช่เพนกวินจักรพรรดิตัวแรกในโลก แต่เป็นเพนกวินจักรพรรดิตัวเดียวที่ไม่กลัวความร้อน

ทว่าความเคลือบแคลงในสายพันธุ์ของฉีจี้ นั้น เป็นประเด็นในภายหลัง

เวลานี้ ฉีจี้ยังคงเป็นเพนกวินน้อยที่พันลูกไฟเล็กๆ ได้ ชยันบำเพ็ญเพียรทุกวันและรำเรียง เต๋ยวนี้แค่มองมันปราดเดียวก็รู้แล้วว่ามันคือทายาทของอีกาทองสามขา

หากเป้าหมายเล็กในการบำเพ็ญที่มันเพิ่งตั้งกลับถูกพ่อบุญธรรมกลบฝังอย่างไม่ปรานี

ฉีจี้แทบอยากลงไปกลิ้งบนพื้น แต่ก็แค่เกือบ เนื่องจากคำเตือนของตัวนเจียเจ้อ ทำให้มันไม่กล้าโหวกเหวกโวยวาย ทำได้แค่นั่งอยู่บนพื้นใช้เท้าใหญ่ๆ ตีพื้นหรือไม้กัตุ้เสื่อผ้าเป็นการแสดงความขุ่นเคืองใจ

เพราะอะไร ทำไมมันถึงดราม่าผมให้พอไม่ได้

“เอาน่าๆ เลิกตีได้แล้ว” ตัวนเจียเจ้อหันไปมองตรงๆ อย่างทนไม่ไหว เขาทำแขนกับตัวฉีจี้ แล้วหันไปพูดกับลู่อ่า “คุณอย่าพูดตรง

แบบนี้ได้ไหม”

ตัวนเจียเจ๋อรู้สึกว่าคุณน่าจะอ้อมค้อมกว่านี้หน่อย ไม่ใช่ทำเหมือน
เมื่อกี้ เขาบ่นอุบ “ห้ามดราม่า!” เหมือนเขาเป็นเด็กพ่อกับจี้จี้เลย

ลูย่าพูดกับจี้จี้เสียงอ้อมแอ้ม “ลูกชาย แกเป็นเด็กกตัญญูดีมาก...
แต่มันไม่ได้”

หลังพูดอ้อมหนึ่งรอบ เขาก็ยังคงปฏิเสธเป้าหมายของจี้จี้

จี้จี้จี้เอง เขาปากตัวเองจิ้มกำแพงแบบไม่ยอมแพ้ เจ้าเพนกวินฉลาด
มาก เนื่องจากเฟอร์นิเจอร์ของตัวนเจียเจ๋อทุกชิ้นทำจากไม้ผุซาง จิกไม่เข้า
กำแพงเลยเป็นรอย

เจ้าเพนกวินตัวนี้จะคลั่งแล้ว ตัวนเจียเจ๋อรีบเอ่ยปากห้าม “คือ
ความหมายของพ่อบุญธรรมคือการดราม่าไม่ใช่เป้าหมายเล็ก แต่ต้องคุม
อุณหภูมิให้แม่นยำ ฉันว่าแกเปลี่ยนเป้าหมายให้เล็กลงดีกว่า”

จี้จี้ถึงยอมหยุด ทำท่าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง “เป็นแบบนี้จริงหรือ”

“จริงสิ ไม่เชื่อลองออกไปถามพวกเขาสนใจดูว่ามีคนไหนทำได้บ้าง
แกดูผมฉันสิ!” ตัวนเจียเจ๋อปลอบ จี้จี้เลยเปลี่ยนเป้าหมายด้วยอารมณ์
ซุนมั่ว ภายใต้การแนะนำของตัวนเจียเจ๋อ จี้จี้ยื่นกรานว่าจะใช้ไฟเผา
มันแต่ทำให้สุกแทน

ตัวนเจียเจ๋อส่งจี้จี้ออกไปก่อนคุยกับลูย่า “คุณใจร้อนกับจี้จี้มาก
เกินไป ค่อยๆอธิบายให้ฟังก็ได้”

“อธิบายอะไร” ลูย่ามีท่าทางแปลกๆ น้ำเสียงกระวนกระวายเล็กน้อย
“ให้มันไปหาแฟน ดราม่าให้แฟนสิ!”

“...” ตัวนเจียเจ๋อจึงไปก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอดกลั้น “คุณ
ลืมไปหรือเปล่าว่าคุณดราม่าให้ผมครั้งแรกเพราะอะไร”

ลูย่า “...”

หลังอ้อมท้องมาหลายเดือน จี้จี้แฟนสาวของจิ้งเป่าก็คลอดลูกแฝดตัวผู้
หนึ่งคู่ที่ศูนย์อนุรักษ์แพนด้า พอพวกตัวนเจียเจ๋อเห็นข่าวในอินเทอร์เน็ต
ก็เข้าไปแสดงความยินดีในเว็บบอร์ดทางการของสวนสัตว์ซาฟารีลิงไย่ว

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 6

และอวยพรให้ลูกของจิ้งเป่าแข็งแรงโตไว

พวกเขารู้ว่าสุขภาพร่างกายของท้องแฝดนี้แข็งแรงดีมาก ฉีฉีเป็นแม่ครั้งแรก แต่ไม่ได้ทิ้งลูกตัวไหน กลับเอาไปเลี้ยงด้วยกันทั้งสองตัว

โดยทั่วไป มีความเป็นไปได้ว่าแพนด้ายักษ์จะเลี้ยงลูกตัวที่แข็งแรงกว่า เช่นเดียวกับสิ่งมีชีวิตจำนวนมาก เพื่อรักษาอัตราการรอดชีวิต ถ้าเลี้ยงทั้งสองตัว มีแนวโน้มมากกว่าจะเลี้ยงไม่ไหว ทว่าภายใต้การเลี้ยงดูของมนุษย์ในปัจจุบัน ทำให้ท้องแฝดไม่ใช่ปัญหา

โดยทั่วไป แพนด้ายักษ์จะรู้จักแต่แม่ พวกมันใช้ชีวิตอยู่กับแม่ แม้แต่พ่อของตัวเองเป็นใครก็ยังไม่รู้

แต่กับพวกปีศาจไม่ได้เป็นแบบนี้ ด้วยเหตุนี้ พานเหล่าซือจึงให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก ตอนดูถ่ายทอดสด เขาชมเปาะว่า “ฉีฉีเยี่ยมยอด! คลอดทีเดียวสองตัวเลย!”

จิ้งเป่ากอดหัวและทะเล่เล่น ไม่ได้มีสัญชาตญาณของความเป็นพ่อเลยสักนิด แพนด้าอย่างพวกมัน แค่ไม่เห็นกันช่วงหนึ่งก็ไม่รู้ว่าเป็นพ่อเป็นลูกกันแล้ว

พานเหล่าซือบอกตัวนเจี้ยเจ้อว่า “อีกหน่อย ทำเรื่องขอเจ้าสองตัวมาไว้ที่สวนสัตว์เรดีกว่า ผมรู้สึกว่าคุณมันสองตัวหน่วยก้านดี”

หน่วยก้านดีเรื่องอะไร หน่วยก้านดีเรื่องขายความน่ารัก หรือหน่วยก้านดีเรื่องการบำเพ็ญ ตัวนเจี้ยเจ้อไม่เข้าใจ แต่เห็นด้วยเรื่องขอแพนด้ายักษ์สองตัวมา ส่วนจัดแสดงแพนด้าของพวกเขาก็จำเป็นต้องมีแพนด้ายักษ์มากขึ้นเพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน

ในอินเทอร์เน็ตมีกิจกรรมร่วมลุ้นสิทธิ์ตั้งชื่อให้ลูกของฉีฉี ชาวเน็ตต่างเข้ามาร่วมชิงชัยเพราะอยากได้สิทธิ์ในการตั้งชื่อ

พานเสวี่ยนเฟิงเล่นตุ๊กติกได้อันดับหนึ่ง ชื่อในเน็ตที่เขาตั้งให้ตัวเองคือ “หลิงโย่ว - เสี่ยวพาน” ตอนประกาศชื่อของชาวเน็ตผู้มีสิทธิ์ตั้งชื่อออกมาอย่างเป็นทางการว่าคือ “หลิงโย่ว - เสี่ยวพาน” เหล่าชาวเน็ตจึงพากันสงสัย

‘แพนคลับหลิงโย่วเธอ’

“ทำไมฉันรู้สึกว่าคุณนี่เหมือนพนักงานหลังไยวเลย...”

“คงไม่ได้มีเบื้องหลังใช่ไหม”

“อยากรู้อีกว่าเขาจะตั้งชื่อให้เด็กแฝดว่าอะไร”

ตัวนเจียเจ้อไม่รู้เรื่องนี้ ตอนเห็นผลในอินเทอร์เน็ต เขาถึงกับล้าลักพรวด ถ้าไม่ใช่พานเสวี่ยนเฟิง เขาจะกินคอมพิวเตอร์ลงไปเลย คิดไม่ถึงว่าพานเหล่าซือจะห่วงมาก...ยังงั้นจึงเป่ากัติดตามเขามาหลายปีนี่นา

สุดท้าย “หลังไยว - เสี่ยวพาน” ใช้สิทธิ์ในการตั้งชื่อของตัวเอง ตั้งชื่อให้ลูกแฝดของฉินฉินว่า “นั้วนั้ว” กับ “เหวยเหวย”

ข้าวเหนียวกับไบ้อ๋อ ไม่ใช่บ๊ะจ่าง⁴ หรอกหรือ

ทุกคนต่างแสดงความเห็นตรงกันว่า “ชื่อนี้ไม่เลว ดูท่าแฟนคลับของหลังไยวคนนี้จะชอบจังเปามาก! มันได้ แค่เห็นชื่อก็รู้แล้วว่าเป็นลูกของจิ้งเป่า!”

ไม่เพียงแค่นี้ พานเหล่าซือยังตั้งใจขอลาหนึ่งวัน บอกว่าจะไปดูนั้วนั้วกับเหวยเหวยที่ศูนย์อนุรักษ์แพนด้า

ตัวนเจียเจ้อไม่เข้าใจ “มันจะผิดกฎหรือเปล่า เจ้าหน้าที่ทางนั้นเขาถืออาชีพกันมาก คุณไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ”

พานเสวี่ยนเฟิงบ่นอุบ เขาตัดสินใจบนไว้เรียบร้อยแล้ว ต้องรีบไปหน่อย จะได้ให้พวกมันออกมาอดโคมพร้อมแพนด้าตัวอื่น...

“งั้นคุณไปเถอะครับ อย่าให้ถูกจับได้ล่ะ” ตัวนเจียเจ้อโบกมือให้พานเสวี่ยนเฟิง แต่เขาคิดไม่ถึงหรอกว่าพานเสวี่ยนเฟิงใช้วิธีไหนในการเข้าเยี่ยม

ลูกแพนด้ารุ่นนี้มีทั้งหมดยี่สิบห้าตัว วันนี้เป็นการปรากฏตัวออกสื่อครั้งแรกของพวกมัน

เจ้าหน้าที่หญิงย้ายลูกแพนด้ามาวางบนเบาะกลางห้องที่ละตัว ๆ

⁴ชื่อนั้วนั้ว มาจากคำว่านั้วหมี่ แปลว่าข้าวเหนียว ส่วนเหวยเหวย มาจากคำว่าเหวยเย่ แปลว่าไบ้อ๋อ ชาวจีนทางเหนือนิยมนำมาทอดขนมเย่จ่างที่ทำจากข้าวเหนียว โดยคำว่าบ๊ะจ่างตามสำเนียงจีนกลางออกเสียงว่าจ้ง ซึ่งเป็นชื่อของจิ้งเป่า

เรียงกันอย่างเป็นระเบียบจนได้ลึบกว่าตัว ในระหว่างที่เจ้าหน้าที่ชายกำลังพูดคุยกับนักข่าว

ช่วงที่พวกเขาไม่ได้ให้ความสนใจ มีลูกแพนด้าตัวหนึ่งปีนเข้ามาจากข้างนอก มันห้อยโหนอยู่ตรงขอบหน้าต่างก่อนพลิกตัวร่วงดิ่งลงบนพื้น กลิ้งอีกสองสามตลบ เรียกความสนใจจากลูกแพนด้าที่พบบ่อยตัวอื่น ๆ

พวกมนุษย์ไม่เห็นภาพนี้ เนื่องจากเป็นจุดอับสายตาของพวกเขา

ลูกแพนด้าตัวนี้ตะกายมายังเบาะด้วยความเร็วที่ไม่สมกับรูปร่าง มันคลานมาที่ข้างเบาะอย่างรวดเร็ว

จังหวะนี้เอง เจ้าหน้าที่ชายหันมาเห็นแพนด้าตัวหนึ่งกำลังจะคลานออกไปข้างนอกเลยรีบก้าวออกมาข้างหน้าหลายก้าว ใช้มือข้างหนึ่งคว้าหลังคอมันเพื่อหิ้วไปวางไว้บนเบาะ

นักข่าวถาม “นั่นน่ะกับเหวยเหวยคือตัวไหนหรือครับ”

เจ้าหน้าที่ชายชี้ไปทางลูกแพนด้าที่นอนหมอบอยู่ด้วยกันสองตัว “ตัวที่อ้วนที่สุดสองตัวนั้นครับ”

เขาพูดพลาถุ่มน้วน้วนกับเหวยเหวยขึ้นมา พวกมันยังง่วงงุน พอนมเลยอุ้มแกว่งสองครั้งแล้ววางกลับลงไปอย่างระมัดระวัง

ทันทีที่มันถูกวางลง แพนด้าตัวที่เพิ่งแหกคอกเมื่อสักก็ใช้ลำตัวท่อนบนทับน้วน้วน ทำเสียงอืออ่า

น้วน้วนยืดคอ ดมกลิ่นบนตัวมัน

อุ้งมือของพานเสวี่ยนเฟิงลูบตัวน้วน้วนอย่างรำเริง แล้วยังไปลูบเหวยเหวยต่ออีก เยี่ยมมาก ไม่เลว กระตูกดีเยี่ยม

สุขภาพร่างกายของจิ้งเป่าไม่เลว แต่ปัญญาทึบเกินไปหน่อย ปกติเวลาพานเสวี่ยนเฟิงฝึกวิชาจะไม่หลบหลีกจิ้งเป่า ทว่าจิ้งเป่ากลับเอาแต่หนึ่งเหม่อ ไม่ได้ซุ่มซบอะไรไปเลยแม้แต่หน่อย

ลูกของจิ้งเป่าสุขภาพร่างกายแข็งแรงกว่า และไหวพริบดีมาก เหมือนจะรู้ถึงความแตกต่างของลูกแพนด้าตัวที่อยู่ข้าง ๆ

พานเสวี่ยนเฟิงตั้งใจแปลงกายเป็นลูกแพนด้าปะปนเข้ามา เขาใช้ภาษาแพนด้าคุยกับน้วน้วน ถึงน้วน้วนจะยังไม่เข้าใจ แต่พานเสวี่ยนเฟิงได้ฟัง

เมลิตพันธุ์ไว้เมลิตหนึ่งแล้ว

“ทั้งหมดยี่สิบห้าตัว ยังไม่ได้ऊ้มมาอีกสิบตัว...ไม่สิ ขอนับก่อน”
เจ้าหน้าที่ชายสัมผัสได้ถึงความผิดปกติเล็กน้อยจึงลองนับ “สิบหกตัว...เอื่อน่าจะยังไม่ได้ऊ้มมาอีกเก้าตัว”

เขาเอะใจว่ามันไม่ถูก แมื่อก่อนหน้านี้จะไม่ได้นับ แต่เหมือนเขาจะจำได้ว่าเพื่อนร่วมงานของตนบ่นว่าสิบห้าตัว เธอนับผิดเธอ

นักข่าวไม่ได้ใส่ใจมาก บอกว่า “นั่นน้กับเหวยเหวยหน้าตาคล้ายจิ้งเป่า ทุกคนเลยอยากให้เราว่ามันออกมาไขว้ตัวมาก”

“จริงครับ...” เจ้าหน้าที่ชายถูกเบี่ยงประเด็น

พานเสวี่ยนเฟิงถือโอกาสคุยกับน้วน้และเหวยเหวย พวกลูกแพนด้าที่อยู่ข้างๆ บางตัวหัวไว บางตัวหัวทึบ แต่พวกมันล้วนถูกดิงดุดด้วยเสียงบ่นของพานเสวี่ยนเฟิง รู้สึกว่าน่าสนใจมากเลยตะเกียกตะกายเข้ามาหา

พานเสวี่ยนเฟิงเกือบถูกลูกแพนด้าหลายตัวทับตาย จังหวะนี้เองเขาเห็นเงาของเจ้าหน้าที่หญิงผ่านมาตรงนอกประตูเลยรีบผ่น “ไปก่อนนะ!”

เจ้าหน้าที่หญิงพาเจ้าหน้าที่ชายอีกสองคนมาऊ้มลูกแพนด้าที่เหลือออกมาวางบนเบาะ “มาแล้ว ขอโทษที เมื่อกี้ไปเข้าห้องน้ำ หยวนหยวนกับต้าหมิงเลยช่วยฉันऊ้มออกมาอีกสิบ บวกสิบห้า ทั้งหมดยี่สิบห้าตัว”

เจ้าหน้าที่ชายง “เมื่อกี้ฉันนับไปหนึ่งรอบ ตรงนี้มีสิบหกตัว”

เจ้าหน้าที่หญิงขำ “สิบหกกับผีนะสิ นายต้องนับผิดแน่ พวกเราสามคน ฉันऊ้มสี่ตัว พวกเขาสองคนऊ้มกันคนละสามตัว ทั้งหมดสิบตัว”

ถึงพวกเธอจะวางลูกแพนด้าลงหมดแล้ว แต่เรื่องจำนวน รับรองว่าไม่พลาด

เจ้าหน้าที่ชายหันไปมองนักข่าว นักข่าวทำหน้าที่ “ตอนคุณนับ ผมไม่ได้นับด้วย ได้ยินคุณบอกว่าสิบหกตัว จนพวกเธอऊ้มลูกแพนด้าออกมา ผมถึงเห็นว่ามิสิบตัวจริง เป็นไปได้ว่าคุณจะนับผิดนะครับ”

เจ้าหน้าที่ชายเคลงใจเลยนับอีกรอบ เพื่อนร่วมงานไม่ผิด แต่เขาจำได้ว่าตัวเองเพิ่งนับได้สิบหกตัว หรือผีจะหลอก มีแพนด้าเพิ่มเข้ามาอีกหนึ่งตัว?

หนึ่ง สอง สาม...ยี่สิบห้า ไม่นิด มียี่สิบห้าตัว

เจ้าหน้าที่หญิง “แล้วนายเอายี่สิบหกมาจากไหน เมื่อคืนนอนพอหรือเปล่า ตาตายแล้วแหงๆ ดิจจริงนะ อุตส่าห์เพิ่มให้อีกหนึ่งตัว”

เจ้าหน้าที่ชายตบศีรษะ นึกสงสัยตัวเอง “สงสัยสมองเบลอจริงๆ ถึงนับผิด ฮ่าๆ”

ถึงเขาจะยังแคลงใจ แต่แค่จำนวนลูกแพนด้ามียี่สิบห้าตัวไม่พลาดเป็นใช้ได้ ก็อย่างที่เจ้าหน้าที่หญิงบอก เขาอุตส่าห์เพิ่มเข้ามาให้อีกหนึ่งตัว

งานประชุมประจำปีของสมาคมสวนสัตว์แห่งประเทศไทยของปีนี้กำลังจะเริ่มแล้ว ปีนี้ตัวนเจ็ยเจอได้รับแจ้งว่า ขอให้เขาทำรายงานนำเสนอในที่ประชุม ด้วยเหตุนี้จึงส่งคนอื่นไปแทนไม่ได้ เขาต้องไปเอง

ตัวนเจ็ยเจอรู้สึกภูมิใจเป็นสองเท่า เพราะนี่คือการยอมรับในสวนสัตว์ของพวกเขา ซึ่งแตกต่างจากครั้งก่อน

เมื่อครั้งที่ตัวนเจ็ยเจอร่วมงานประชุมประจำปีเป็นครั้งแรก เขาถูกเชิญให้ขึ้นพูดแสดงความคิดเห็นอย่างกะทันหัน ซึ่งตอนนั้นเป็นช่วงจังหวะที่ดี เพราะมีการรณรงค์ให้สวนสัตว์ทั่วประเทศยกเลิกการแสดงสัตว์และหลีกเลี่ยงดำเนินตามนโยบายได้อย่างดีเยี่ยม เขาจึงบอกเล่าแบ่งปันประสบการณ์เพียงสั้นๆ แต่ครั้งนี้คือการรายงานอย่างเป็นทางการ

ตั้งแต่เล็กจนโต เกรตของตัวนเจ็ยเจออยู่ในระดับกลางจนถึงกลางค่อนข้างสูง ต่อมาถึงจะสอบเข้าเรียนต่อปริญญาโทไม่ได้ แต่เขารู้จักเอาความขยันมาชดเชยความเขลา ไม่ได้แสวงหาทางลัดสูตรโกง และเริ่มเตรียมพร้อมเอาไว้ล่วงหน้าด้วยตัวเอง

เริ่มแรก ตัวนเจ็ยเจอต้องหาประเด็นหลัก แต่จุดเด่นของสวนสัตว์ซาฟารีหลังไวย์ของพวกเขามีเยอะมาก ควรเลือกอันไหนไปรายงานดี

นับตั้งแต่สร้างศูนย์เพาะพันธุ์เพนกวินจักรพรรดิมาก็ได้รับความสนใจสามารถทำรายงานเกี่ยวกับการเพาะพันธุ์และเพาะเลี้ยงเพนกวินจักรพรรดิได้หรือจะเล่าประสบการณ์การทำควาเริมที่เขาชำนาญมากกว่า?

ไม่รู้เพราะอะไร แต่ดูเหมือนพอข่าวนี้แพร่ออกไป พวกพนักงาน

ก็ตื่นเต้นกันมาก

ถ้าได้เป็นหัวข้อรายงานของผู้อำนวยการสวนสัตว์ เท่ากับได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญ ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าตัวเงินเจ้อจะเดินไปตรงไหนเลยมีคนเข้ามาคุยด้วย

“ผู้อำนวยการครับ จำนวนนักท่องเที่ยวในส่วนจัดแสดงสัตว์ขั้วโลกของเราเพิ่มสูงขึ้น พวกเขาบอกว่าชอบเพนกวินจักรพรรดิกับแมวน้ำมาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงจิ้งจอกอาร์กติก...ผู้อำนวยการครับ เราจะอัปเดตเครื่องสร้างหิมะด้วยได้ไหมครับ”

“ผู้อำนวยการครับ อันที่จริง งานด้านส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับสัตว์ของเรานี้ก้าวหน้ามาก แบบใหม่ที่เพิ่งสร้างได้รับการชื่นชมจากสวนสัตว์หลายแห่งในภูมิภาคนี้ จนเตรียมจะเข้าประกวดแล้วด้วยครับ”

“กิจกรรมของหอนิทรรศการเราเด็ก ๆ ชื่นชอบมาก ค่ายเรียนรู้ภาคฤดูร้อนกับฤดูหนาวที่จัดขึ้นเต็มหมดทุกสัปดาห์ คุณไม่รู้สิว่ามันมีนัยสำคัญหรือครับ”

แม้แต่พวกสัตว์ที่ถูกส่งมาก็เหมือนมาจะร่วมวงด้วย

ว่ากันตามเหตุผล พวกเขาส่วนใหญ่ไม่ว่าจะสนใจการประชันกันทำนองนี้ เนื่องจากข้อหนึ่ง ไม่ใช่ทุกคนจะทำตัวเหมือนเด็ก ๆ แบบลูยา ข้อสอง ครั้งนี้ก็เหมือนตอนเลือกแบบมาสคอตที่ทุกคนต่างยอมรับอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง ว่าเป็นโครงการที่อุป 3 ที่น่านำเสนอ

แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป เนื่องจากเป็นไปไม่ได้ที่จะใส่ทุกเรื่องเข้าไปในรายงาน ขณะที่ส่วนจัดแสดงอื่นๆ ของพวกเขาถือว่าเป็นที่กล่าวขานของผู้คนกันแทบทั้งสิ้น ทุกคนเลยต้องพูดเพื่อสนับสนุนคนสนิทของตัวเอง ไม่มากก็น้อย

ตัวอย่างเช่น หลิงกวงเสินจวินบอกว่า “ใครๆ ก็รู้ว่าผู้อำนวยการเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านนก ถ้าไม่ทำรายงานเรื่องนก จะไม่แปลกไปหน่อยหรือ”

เผ่านกเลยลากเอาหลายคนเข้ามาอยู่ในก๊วนเดียวกัน พวกจึงเว่ยส่วยซิงต่างพยักหน้าเห็นดีเห็นงาม เหมือนไม่คัดค้านในความพิเศษของลูยา

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 6

ชายหนุ่มได้ชื่อว่าเป็นสัตว์เลี้ยงสวนสัตว์ แต่คำพูดประโยคนี้ของหญิงกวาง ฟ้องว่าเขาเป็นพวกเดียวกับตน

โหยวซุกลอกตา “ในกลุ่มสัตว์ปีกของสวนสัตว์เรา ที่เด่นที่สุดก็คงต้องบอกว่าเป็นเพนกวิน รวมถึงสิ่งมีชีวิตขั้วโลกด้วย ต้องรู้กันก่อนว่า ละติจูดของเมืองตงไห่ทำให้ฉี่กลายเป็น ‘สิ่งมหัศจรรย์’ นี่ต่างหากคือเอกลักษณ์”

เรื่องนี้ไม่มีผิด และพอพูดถึงลูกชายตัวเอง ไม่ว่าโหยวซุกจะยกยอ ยังไง ลูยาล้วนไม่มีความเห็น

หลังกานหัวเราะฮาๆ “ทุกคนรู้ว่าผู้อำนวยการเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านนก แต่พวกเรายังไม่ซัดกันอีกหรือว่าผู้อำนวยการชอบเลี้ยงปลา!”

หยวนหงเอนตัวลงบนโซฟา “ผู้อำนวยการยังเป็นเผ่าวานรด้วย...”

ตัวนเจี้ยเจ้อและทุกคน “...”

คิดไม่ถึงว่าหยวนหงที่ไม่แค่นเสียง ไม่ตลก พูดแต่คำเดียวทำเอา สะดุ้งกันหมด

“ทุก...ทุกคนมีเหตุผลกันดีมาก ขอผมคิดอีกทีนะ” ตัวนเจี้ยเจ้อ นวดหัวคิ้วระหว่างเดินออกไป

ทันทีที่เขาออกไป ทุกคนก็ถกกันเสียงดังแข็งแะ

“ต้องเป็นสัตว์ขั้วโลก...จึงจอกอาร์กติกกับเพนกวินจักรพรรดิ ใครจะสู้ได้”

“เพนกวินจักรพรรดิเป็นนก พวกเจ้าแก่เฒ่าจนลืมแล้วหรือ”

“ทุกคนคิดดี ๆ นะ เพนกวินจักรพรรดิลงน้ำได้ แต่บินไม่ได้...”

การคุยกับสัตว์เทพที่ถูกส่งมาเป็นเรื่องโง่เง่า เนื่องจากพวกเขาเอาแต่เล่นสนุก ตัวนเจี้ยเจ้อเลยไปหาหวงฉี พอหวงฉีได้ยินว่าผู้อำนวยการกำลังลำบากใจเพราะการเลือกหัวข้อไปทำรายงานเลยปลอมเขาว่า “ผู้อำนวยการครับ คุณไม่ต้องซีเรียสขนาดนี้ก็ได้”

ตัวนเจี้ยเจ้อค่อนข้างเครียด เนื่องจากนี่เป็นการรายงานครั้งแรกของสวนสัตว์ซาฟารีหลังไย่ว เขาจึงกลัวว่าจะไปแสดงความตื่นตระหนก

ต่อหน้าคนในวงการ เนื่องจากเขาไม่ใช่คนที่รู้จักจริงขนาดนั้น เรื่องนี้เขาเข้ามาตั้งแต่ตอนไปประชุมครั้งก่อนแล้ว

ถึงจะบอกว่าสวนสัตว์ซาฟารีหลังโยวมีชื่อเสียงมาก แต่พอได้ไปอยู่ต่อหน้าสวนสัตว์เก่าแก่ทั้งหลายก็ยิ่งอ่อนหัด คนพวกนั้นมีความรู้เรื่องการจัดการสวนสัตว์ดีกว่าเขาเยอะ เรื่องการส่งเสริมสภาพแวดล้อมหลังโยวก็ทำเท่าที่ทำได้ไปตามอัธยาศัย เพียงอาศัยความรู้สึกของสัตว์เท่านั้น

“ผมรู้สึกว่าคุณพูดถูกกันทุกคนเลย แต่ผมไม่สามารถยกทั้งหมดในสวนสัตว์ไปใส่รายงานได้ แบบนั้นมันกว้างเกินไป” ต้วนเจี๋ยเจ้อส่ายหน้า

“ฮ่าๆ ผู้อำนวยการครับ คุณไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางอยู่แล้ว เรื่องนี้มันเขียนอยู่ในประวัติ แต่ที่คุณพูดไว้คราวก่อนก็ไม่เลวเลยนะครับ ผมได้ยื่นคนเขาเอาไปพูดต่อกัน ผมว่าทำแบบนี้ก็ได้” หวงฉีบอก

ครั้งก่อนต้วนเจี๋ยเจ้อพูดเรื่องที่หลังโยวใช้อะไรมาดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวแทนการแสดงของสัตว์ หลังจากไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่งชายหนุ่มก็ได้โอเคเดียว “เข้าใจแล้ว ผมจะทำเรื่องการตลาด”

นี่เป็นเรื่องที่ส่วนจัดแสดงแต่ละที่ไม่ต้องชิงดีชิงเด่นกัน และสามารถพูดถึงสัตว์ได้หลายชนิดด้วย

ที่สวนสัตว์หลังโยวประสบความสำเร็จ พื้นฐานอยู่ที่สัตว์แปลกใหม่พวกนี้ กับการตลาดด้วยสื่อใหม่ๆ ในปัจจุบัน

เริ่มต้นจากการให้สัมภาษณ์สื่อท้องถิ่น จากนั้นสวนสัตว์ซาฟารีหลังโยวได้ขยายไปทางสื่ออินเทอร์เน็ตในท้องถิ่น ค่อยๆ ก้าวไปสู่การทำบล็อกออฟฟิเชียล ทำไลฟ์สด รวมไปถึงการให้สำนักหลินสู่ยช่วยประชาสัมพันธ์ ครอบคลุมไปหลากหลายช่องทาง ทั้งสื่อเก่าและสื่อใหม่

พอต้วนเจี๋ยเจ้อตัดสินใจได้ เขาก็เริ่มรวบรวมข้อมูลเพื่อเขียนรายงานทำพาวเวอร์พอยต์ด้วยตัวเองทุกอย่าง ปรับแก้หลายรอบกว่าจะเสร็จเป็นที่น่าพอใจ

การประชุมปีนี้ ต้วนเจี๋ยเจ้อเป็นคนนำขบวนเอง เขาให้หวงฉีอยู่คุมที่สวนสัตว์ และพาสวีซินหัวหน้าสัตว์แพทย์ไป พร้อมเสี่ยวซูที่เป็นคนทำเรื่องการประชาสัมพันธ์มาตลอด

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 6

ชายหนุ่มหันมามองลูย่า เอ่อ...คนคนนี้รับผิดชอบชีวิตส่วนตัวของผู้อำนวยการสวนสัตว์ ต้องพาไปด้วย

ครั้งก่อนตอนตัวนเจ็ยเจ้อไปประชุม เกิดเหตุไม่คาดฝันเล็กน้อย ส่งผลให้ลูย่าอารมณ์ไม่ดีเอามากๆ แต่ครั้งนี้ ความสัมพันธ์ของพวกเขาก้าวหน้าไปอีกหนึ่งขั้น การเดินทางเลยค่อนข้างสบายๆ ตัวนเจ็ยเจ้อจึงอยากพาลูย่าไปเที่ยว

นับตั้งแต่ลูย่ามา ทุกคนก็ยุ่งอยู่กับงานของสวนสัตว์...ในฐานะสัตว์ได้ไปเที่ยวไกลที่สุดคือจัตุรัสประตูมังกร ปีนี้สบายขึ้น ตัวนเจ็ยเจ้อไม่ใช่หุ่นยนต์ ย่อมต้องมีไอเดี่ยอื่น

ในการเดินทางครั้งก่อนของตัวนเจ็ยเจ้อ ชายหนุ่มนั่งรถไฟความเร็วสูงไปเมืองหลวงเพื่อขึ้นเครื่องบิน ปีนี้สนามบินตงไห่เปิดแล้ว ตัวนเจ็ยเจ้อเลยซื้อตั๋วเครื่องบินจากตงไห่บินไปยังสถานที่จัดงานเลย

งานประชุมประจำปีของสมาคมสวนสัตว์แห่งประเทศไทยในปีนั้นจัดขึ้นที่เมืองซุนเจิง ครั้งก่อนคือเมืองลั่วเจิงซึ่งมีสวนสัตว์ลั่วเจิงเป็นสวนสัตว์ที่มีชื่อเสียงระดับโลก ก่อตั้งมาแล้วหกสิบเจ็ดสิบปี ถือเป็นรุ่นอาวุโส ในขณะที่สวนสัตว์ซาฟารีหิงไย่ยังเป็นเด็กน้อยคลานเตาะแตะอยู่เลย

ก่อนขึ้นเครื่องบิน ตัวนเจ็ยเจ้อยังโทร.คุยกับคนของสวนสัตว์ซิงเหี้ยว น่าเสียดายมากกว่าปีนี้เพื่อนเก่าของเขาไม่ได้นำทีม แต่พอตัวนเจ็ยเจ้อเข้าไปในงานได้สักพัก เขาก็ได้เจอเพื่อนร่วมอาชีพที่คุ้นหน้ากันคนอื่นๆ เลยไม่ค่อยรู้สึกเก้อเท่าไรนัก

ตอนเข้าเครื่องสแกนก่อนขึ้นเครื่อง ลูย่าซึลมาก เนื่องจากเขาไม่ได้เอาอะไรติดตัวมาเลย

ส่วนตัวนเจ็ยเจ้อมีก่องไบเล็ก แม้แต่เล็บที่หือปเขาก็เอามาด้วย

ลูย่าที่ได้นั่งเครื่องบินครั้งแรกมีอาการอ่อนแอหรืออยากเห็น เขาดูออกว่าเครื่องบินพวกนี้เป็นอุปกรณ์ที่เลียนแบบรูปลักษณ์ของนก ในยุคที่มนุษย์มีพลังวิเศษบางเบาอย่างปัจจุบัน มีการพัฒนาความชำนาญเฉพาะทางด้านอื่นมากมาย

“นานเท่าไรรกว่าจะถึงเมืองซุนเจิง” ลู๋ยาถาม
ตัวนเจียเจ้อคิดก่อนตอบ “ถ้าไม่มีอะไร คาดว่าอีกสองสามชั่วโมง
ก็ถึง”

ลู๋ยาอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ไม่ใช่เพราะอารมณ์ดี แต่เป็นการ
หัวเราะหยันจริงๆ “สองสามชั่วโมง? ฉันกะพริบตาสามทีก็ถึงแล้ว”

ข้างๆ มีหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งเดินผ่านไป เธอมองลู๋ยาแล้วรู้สึก
พ่อหนุ่มคนนี้น่าตาดีดี ทำไมถึงเพี้ยนเสียได้

ตัวนเจียเจ้อตอบให้ลู๋ยา เขายืมให้หญิงวัยกลางคน “เมื่อก่อนเรา
ใช้ประตูทุกหนทุกแห่งกันนะครับ”

หญิงวัยกลางคนซ้ำพริตเมื่อถูกตัวนเจียเจ้อหยอก

พอหญิงวัยกลางคนเดินไป ลู๋ยาก็กถามด้วยน้ำเสียงฉงน “ประตู
ทุกหนทุกแห่งคืออะไร”

“...คืออยากจะไปที่ไหนก็ไปได้เลย อืม อีกเดี๋ยวพอขึ้นเครื่องแล้ว
ผมจะเล่าให้ฟัง” ตัวนเจียเจ้อบอก

หลังหึ่งคณะขึ้นเครื่องบิน ทั้งสี่คนได้นั่งแถวเดียวกัน ลู๋ยาพิจารณาที่นั่ง
ที่มีขนาดไม่ได้ใหญ่มากอยู่นานก่อนเข้าไปนั่ง

ลู๋ยาอยู่ในโลกมนุษย์มาแล้วระยะหนึ่งเลยยอมรับเรื่องแบบนี้ได้
เครื่องบินบินช้าและที่นั่งยังเล็กอีก เหมือนจักรยานในสายตาของนักบิน
อวกาศ

ลู๋ยาถามตัวนเจียเจ้อเบาๆ “ประตูทุกหนทุกแห่งคืออะไร หน้าตา
เป็นยังไง”

ไม่รู้ว่ามันเป็นของวิเศษอะไร ในสามภพ บางสถานที่ นอกจาก
ผู้วิเศษแล้ว ไม่ใช่ใครอยากไปก็ไปได้

เขารู้ว่าในโลกมนุษย์มีตำนานมากมาย และเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นใน
ภายหลัง พวกลู๋ยาเลยไม่รู้ และการไม่รู้ว่ามีคืออะไรทำให้เขาค่อนข้าง
หงุดหงิด

คาดว่านี่คงจะเป็นจินตนาการของมนุษย์ แต่เขาไม่เคยเห็นของวิเศษ

ที่มีหน้าตาเป็นประตูดิจจริง ๆ บางครั้ง จินตนาการของมนุษย์ที่มีต่อโลกอื่นก็น่าขำ การได้ดูและหัวเราะเยาะมนุษย์ชั้นต่ำ ช่วยแก้เซ็งได้ดี

“คุณอยากเห็นว่ามันหน้าตาเป็นแบบไหนหรือ” ตัวนเจียเจ๋อมองลูย่า แล้วเปิดจอที่อยู่ข้างหน้า แต่มันเหมือนจะต่างจากตอนที่เขานั่งเครื่องบินครั้งก่อนเลยต้องเรียกแอร์โฮสเตสมา

แอร์โฮสเตสมองลูย่ากับตัวนเจียเจ๋อ ถึงตามปกติเธอจะเคยเจอดาราย่อยบ่อย ๆ แต่ครั้งนี้ หญิงสาวตาเป็นประกาย โดยเฉพาะหนุ่มหล่อคนที่ย่อมผมเป็นสีทองกับแดงคนนี้ มาดเขาดูสูงส่งเย็นชาแบบหาได้ยาก เธอจึงถามเสียงหวานว่าพวกเขาอยากได้อะไร

ตัวนเจียเจ๋อชี้ไปที่ลูย่า พุดโดยไม่ได้เงยหน้า “ไม่ทราบว่าเป็นเครื่องมีเรื่องโดราเอมอนไหมครับ ถ้ามีช่วยเปิดให้เขาหน่อย”

แอร์โฮสเตส “??”

ตัวนเจียเจ๋อไม่ได้ยินเสียงเลยเงยหน้าขึ้นมองแอร์โฮสเตส เนื่องจากเข้าใจว่าเธอได้ยินไม่ชัด เขาเลยพุดซ้ำอีกครั้ง “โดราเอมอนครับ”

แอร์โฮสเตส “อ่า...มีค่ะ คุณอยากดูโดราเอมอนใช่ไหมคะ”

ประโยคนั้นเธอพุดกับหนุ่มหล่อมาดสูงส่งเย็นชา

ลูย่าพุดเสียงเรียบ ๆ “อืม ผมอยากเห็นประตูดิจทุกหนทุกแห่ง”

แอร์โฮสเตส “...ค่ะ!”

ท่าทางอยากดูโดราเอมอนของลูย่า ไม่เพียงทำลายความประทับใจแรก ที่แอร์โฮสเตสมีต่อเขา แต่ข้าง ๆ ยังมีผู้โดยสารหญิงซึ่งเธอแอบมองมาอย่างงง ๆ ว่าหนุ่มหล่อขนาดนี้ ทำไมถึงยังอยากดูการ์ตูนอยู่

หลังดูจบไปหนึ่งตอน ลูย่าพอจะจับเค้าได้แล้ว แต่ไม่พอใจที่ตัวนเจียเจ๋อแนะนำของที่เด็กดูให้ตน เขาปิดการ์ตูนด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

ผู้โดยสารหญิงที่อยู่ข้าง ๆ รู้สึกขัดแย้งอยู่ในใจมาสักพัก สุดท้ายเธอจึงตัดสินใจชวนคุย เพราะถึงอีกฝ่ายจะดูเป็นเด็กน้อยไปหน่อย แต่หล่อมากจริง ๆ หากพลาดโอกาสนี้ไปแล้ว อาจจะไม่มีโอกาสอีก

ผู้โดยสารหญิงเบี่ยงตัวเล็กน้อย “คือว่า คุณชอบโดราเอมอน

เธอคะ นั่นก็...”

ลู่อาสบโอกาสล้างมลทินพอดี เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เพิ่งได้ดูครั้งแรก รู้สึกว่ามันแย่มาก”

“...” ผู้โดยสารหญิงหันหน้ากลับไปอย่างอึดอัดคับข้อง เข้าใจว่าชายหนุ่มเอาประเด็นนี้มาบอกปิดการชวนคุยของเธอชนิดไม่ให้หน้ากันเลย

ลู่อเห็นตัวนเจียเจ้อแอบขำเลยจ้องเขาด้วยสายตาดูๆ

การเดินทางสองชั่วโมงสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว หลังลงจากเครื่องก็มีเจ้าหน้าที่จากงานประชุมมารับพาไปโรงแรม ตอนอยู่ที่ล็อบบี้ของโรงแรมตัวนเจียเจ้อเห็นผู้อำนวยการทลิว ทลิวเหยหย่วน แห่งสวนสัตว์ซาฟารีลั่วเฉิง

“เสี่ยวตัวน!” พอทลิวเหยหย่วนเห็นตัวนเจียเจ้อก็ตะโกนเรียกมาแต่ไกล เขาก้าวยาวๆ มาจับมือตัวนเจียเจ้อ “โอ้โห ไม่เจอกันนานเลย!”

ตอนแรกเขายืนคุยอยู่กับคนอื่น สีหน้านิ่งสนิท แต่พอตอนนี้เห็นตัวนเจียเจ้อ ทลิวเหยหย่วนกลับแผยรอยยิ้มเต็มใบหน้า แสดงความกระตือรือร้นออกมาจากใจจริง ทั้งหมดนี้เนื่องจากในงานประชุมประจำปีที่เมืองลั่วเฉิงเป็นเจ้าภาพ หม่าป้าอาร์กติกของพวกเขาหลุดออกมาเพราะโจรทำเอาเกือบมีคนตาย เขาเลยมองเห็นความสำคัญของตัวนเจียเจ้อ

การพูดคุยกันหลังจบเหตุการณ์นั้น ทำให้ทลิวเหยหย่วนรู้สึกคุ้นเคยกับตัวนเจียเจ้อจึงกล่าวคำขอบคุณเขาจากใจจริง หม่าป้าอาร์กติกถูกส่งไปหลิงโย่วด้วยคำแนะนำของทลิวเหยหย่วน ถือว่าเป็นน้ำใจจากเขา

“เสี่ยวหวังไม่ได้มาด้วยเหรอ” ทลิวเหยหย่วนกวาดตามองคนที่ยืนอยู่ด้านหลังตัวนเจียเจ้อ เขาไม่เคยเจอหวังฉี แต่เคยติดต่อกันทางอื่นเลยถามถึง “เราคุยกันเยอะ แต่ไม่ได้เจอกันนาน คุณก็ไม่เคยมาเที่ยวลั่วเฉิงเลยมาๆ ไปกัน”

ทลิวเหยหย่วนพูดพลางตั้งกระเป๋าเดินทางไปจากมือตัวนเจียเจ้อ ยัดเยียดให้ลู่อ้า พุดแบบส่งๆ ว่า “เอากระเป๋าไปเก็บให้ผู้อำนวยความสะดวกของคุณก่อนนะ ผมจะพาเขาไปเดินดูรอบๆ หน่อย”

เห็นได้ชัดว่าทลิวเหยหย่วนอยากแนะนำตัวนเจียเจ้อให้รู้จักกับ

พวกคนอื่นๆ ในธุรกิจเดียวกัน แต่การกระทำของหลิวเผยหยวนทำให้คนของสวนสัตว์ซาฟารีหลังโยวเกิดอาการหายใจไม่ออกเล็กน้อย

เสี่ยวซุนนี่กังวลอย่างมากว่าผู้อำนวยการหลิวอาจจะมีปัญหาเรื่องการแยกแยะใบหน้า ลู๋ย่ายืนอยู่ตรงนั้น ชายาว ตัวสูง ออรั๋เข้มแรง เขาดูเหมือนผู้ติดตามของตัวนเจี้ยเจ้อตรงไหน

หญิงสาวก้าวออกไปข้างหน้าเงิบๆ รับกระเป๋าเดินทางมา “แหะๆ ฉันจัดการให้ค่ะ”

ทว่าลู๋ย่ายกกลับกดกระเป๋าเดินทางไว้ “เธอจะจัดการอะไร จะพักกับเขาหรือไง”

“...” เสี่ยวซุนก็อึก “ฉัน...ฉัน...”

หญิงสาวรู้สึกเหมือนถูกใส่ความ และไม่เข้าใจที่ลู๋เลยจริงๆ ตกลงคนคนนี่คิดอะไรอยู่ หรือเขาสัมผัสได้ว่าน้ำเสียงของผู้ผู้อำนวยการหลิวบอกว่าเขารู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลู๋ย่ายกับผู้อำนวยการ

ในเมื่อลู๋ย่ายากคิดแบบนี้ เสี่ยวซุนก็ทำอะไรไม่ได้ เธอมองผู้อำนวยการถูกลากไป ส่วนที่ลู๋เอากกระเป๋าไปเก็บที่ห้องให้ผู้อำนวยการ

หลิวเผยหยวนพาตัวนเจี้ยเจ้อไปเจอเพื่อนของตน แม้หลายคนจะไม่เคยเจอกัน แต่วงการนี้จะบอกว่าเล็กก็ไม่เล็ก จะบอกว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ ย่อมต้องเคยผ่านหูผ่านตากันมาบ้าง

ทุกคนต่างสนใจตัวนเจี้ยเจ้อ เพราะปีนี้หลังโยวเจริญก้าวหน้าดีมาก ตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา หลังโยวขยายตัวแบบไม่หยุดยั้ง แม้ปีนี้จะไม่ได้อีโหวอรางวัลเป็นพิเศษ แต่ก็มีส่วนจัดแสดงแมลงที่สร้างสำเร็จแล้ว กับศูนย์เพาะพันธุ์ที่กำลังก่อสร้าง

ในกลุ่มนี้มีผู้อำนวยการสวนสัตว์ซุนเจิ้ง หลิวเผยหยวนตั้งใจบอกตัวนเจี้ยเจ้อว่า “คุณขอคำแนะนำจากคนของซุนเจิ้งให้เยอะหน่อย อากาศทางตงไห่ของพวกคุณดี มีหลายที่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ของซุนเจิ้งได้”

ตัวนเจี้ยเจ้อรีบผงกศีรษะ

เมืองซุนเจิงสี่ฤดูล้วนคือใบไม้ผลิ⁵ สวนลัทธิซุนเจิงมีวิวดสวยจนขึ้นชื่อปลูกไม้ดอกไม้ประดับหลากหลายมากมาย พื้นที่สีเขียวในสวนเยอะมากในแต่ละปีจึงมีนักท่องเที่ยวมาชมดอกไม้เป็นจำนวนมาก

ที่ตั้งของสวนลัทธิซุนเจิงเป็นจุดชมวิวที่สวยงามมาตั้งแต่สมัยโบราณ นอกจากนี้ในสวนยังมีกลิ่นอายความเก่าแก่ ทำให้สวนลัทธิซุนเจิงมีบรรยากาศของตะกอนทางประวัติศาสตร์อยู่หลายส่วน

การประชาสัมพันธ์ของสวนลัทธิซุนเจิงเองก็เน้นหนักทางนี้จนกลายเป็นแบรนด์ไปแล้ว

“ผมเห็นภาพกับคลิปของหลิงโย่วในอินเทอร์เน็ตแล้ว นักออกแบบของพวกคุณเยี่ยมมาก” คนของสวนลัทธิซุนเจิงพูดตามมารยาท แต่ก็จริงใจอยู่มาก

ความเขียวชอุ่มของหลิงโย่วใช้ต้นไม้เป็นหลัก เสริมด้วยไม้ใหญ่อย่างอื่น ทุกอย่างที่ปลูกล้วนเป็นหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ ดอกไม้เป็นสวนแมลงเสียเยอะ พื้นที่สีเขียวมีไม่น้อย แต่เป็นคนละสไตล์กับซุนเจิงมีความสงบใส ไร้มลทิน

ส่วนจัดแสดงส่วนใหญ่ล้วนเกิดจากการบริจาคของโครงการแห่งความหวัง ต่อมาเมื่อเทพนักษัตรชื่อหัวมาร่วมทีมออกแบบ งานย่อมออกมาดี เวลานี้ จุดชมวิวใหม่เป็นจุดเก็บภาพของนักถ่ายภาพจำนวนมาก ทว่าระดับความนิยมยังคงสู้สวนลัทธิเก่าแก่อย่างซุนเจิงไม่ได้

พอคนในสายงานเดียวกันมาคุยเรื่องความก้าวหน้า ตัวนเจียงเจ้อเลยแสดงความประสงค์ว่าอยากไปเยี่ยมชมสวนลัทธิซุนเจิงมาก เนื่องจากอยากเห็นลัทธิหายาก

พูดถึงเรื่องนี้ มีคนเล่าประสบการณ์เสียไหล่ของพวกหลิวเหยหยวนในตอนนั้น ทำเอาทุกคนขำ

---

⁵ซุนเจิง แปลตรงตัวว่า เมืองฤดูใบไม้ผลิ ชาวจีนให้คุณค่ากับฤดูใบไม้ผลิซึ่งเป็นช่วงเวลา que ดอกไม้ใบพฤษภาคมพรรณเริ่มแตกยอดและผลิบาน ทำให้โลกกลับมาสัมผัสอีกครั้ง เป็นฤดูกาลแห่งการเริ่มต้นของชีวิตหลังผ่านความหนาวเหน็บ สี่ฤดูล้วนคือใบไม้ผลิ จึงมักใช้เปรียบเปรยถึงสถานที่ที่ตลอดทั้งปีมีทิวทัศน์ทางธรรมชาติและอากาศที่สดชื่นเหมือนฤดูใบไม้ผลิ

มีสวนสัตว์แห่งไหนบ้างที่ไม่เคยเกิดอุบัติเหตุ ยิ่งสวนสัตว์ใหญ่ คนเยอะ สัตว์เยอะ ยิ่งเกิดเรื่องได้ง่าย แต่ส่วนใหญ่คนที่เสี่ยงจะเป็นนักท่องเที่ยวกับเจ้าหน้าที่เลี้ยงสัตว์ แต่ครั้งก่อนเป็นผู้เชี่ยวชาญกับผู้อำนวยการสวนสัตว์

“ของเรา อยู่ดี ๆ แรดก็เข้าจู่โจมเจ้าหน้าที่เลี้ยงสัตว์...”

“นักท่องเที่ยวโดนเสือกัด โชคดีที่รอดมาได้”

นี่แสดงให้เห็นว่า ครั้งที่เกิดเรื่องกับพวกตัวนเจ็ยเจ๋อนั้น โชคดีมาก พวกเขาถึงไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย

“จริงสิ ลิงของสวนสัตว์พวกคุณเป็นยังไงบ้าง” มีคนถามขึ้น

น้ำเสียงของคนจากซุนเฉิงวิตกกังวล “ยังเหมือนเดิม ไม่กลับมา แต่ก็ไม่ได้ไปไหน”

ตัวนเจ็ยเจ๋อถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจ “ลิงของพวกคุณเป็นอะไร เหรอครับ”

ซุนเฉิงชำนาญเรื่องลิงมากจนอยู่ในตำแหน่งผู้นำของสมาคม สามารถเพาะพันธุ์พวกชะนีคิ้วขาว ค่างแว่นถิ่นเหนือ ลิงจมูกเชดสีทองของ ยูนนาน ได้สำเร็จ พอพูดถึงลิงของซุนเฉิง ตัวนเจ็ยเจ๋อย่อมให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ

แต่เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับลิงจมูกเชดสีทองหรือค่างแว่นถิ่นเหนือ ฝ่ายตรงข้ามลูบศีรษะ น้ำเสียงท้อแท้ “คือ...สวนสัตว์ของเรามีลิงกัง ผุ่งหนึ่ง ก่อนหน้านี้จำฝูงพาลิงหลายตัวหนีออกไป” เขาเล่าพลางปิดหน้าตัวเองครึ่งหนึ่ง เนื่องจากอับอายมาก “พวกมันไม่ได้หนีไปไหนไกล แต่อยู่แถว ๆ สวนสัตว์นั้นแหละ คาดว่าจำฝูงยังนำฝูงอยู่ มัน...มันกลับมาที่ ภูเขาสิงตอนกลางคืนเป็นประจำ”

ตัวนเจ็ยเจ๋อ “...”

สวนสัตว์ซุนเฉิงตั้งอยู่นอกตัวเมือง ตอนตัวนเจ็ยเจ๋อฟังช่วงแรก เขาเข้าใจว่าลิงหนีไปเป็นอิสระในป่าแล้ว คิดไม่ถึงว่าตกค่าเจ้าลิงนี้จะกลับมา

นี่จึงเป็นการเปิดเผยปัญหาที่ใหญ่มาก คนในสวนสัตว์รู้ว่ามันกลับมาเป็นประจำ แต่กลับไม่สามารถเพิ่มมาตรการดูแล ไม่ว่าจะขังมันไว้

ข้างในหรือไม่ยอมให้มันเข้ามาอีก

ฟังๆ ดู สถาปนิกของสวนสัตว์ขุนเจิงน่าจะใช้การไม่ได้แล้ว
ตัวนเจียเจ้อไม่รู้ว่าจะรู้เขาสิงออกแบบไว้แบบไหน แต่ระดับสวนสัตว์ใหญ่
จะต้องไม่ย่ำแย่แน่นอน การที่สิงหนีออกไปแล้วยังย้อนกลับมา ไม่เป็นการ
แหยงใจกันหรอกหรือ

ทุกคนต่างแสดงความเห็นใจอย่างลึกซึ้ง และช่วยกันเสนอไอเดีย

ตัวนเจียเจ้อนึกถึง “สิงขนทอง” ที่ตนพาออกมาเพราะเข้าใจว่าเป็น
สิงกังตอนกำลังเดินมั่วอยู่ในสวนแล้วรู้สึกว่ามันตัวเองโซคดี

ตัวนเจียเจ้อคุยอยู่นานกว่าจะได้กลับห้อง ก่อนหน้านี้เขาเช็กอินเรียบริ้อย
พักอยู่ห้องเดียวกับลูย่า การที่ทั้งคู่อยู่ห้องเดียวกันเป็นเรื่องปกติมาตั้งแต่ไหน
แต่ไร ไม่มีใครคิดเยอะ ปล่อยให้พวกเขาสองคนอยู่ห้องเดียวกัน

พอตัวนเจียเจ้อเข้าไป ก็เห็นลูย่ายึดที่นอนไปแล้ว

ลูย่ากำลังดูทีวี เขาถามโดยไม่ได้เงยหน้า “คุยอะไรกันตั้งนาน”

“คุยเรื่องสวนสัตว์ขุนเจิงมีสิงหนี” ตัวนเจียเจ้อเล่าไปเรื่อย ๆ “แถม
สิงตัวนั้นฉลาดมาก มันหนีออกไปแล้วยังกลับมาอีก เข้าออกตามใจ
สมแล้วที่เป็นจำฝูง”

“นายชอบ?” ลูย่าเลิกคิ้ว “ในเมื่อหนีไปแล้ว เราก็จับกลับมาสิ”

“...ไม่ได้ชอบขนาดนั้น”

หลังตัวนเจียเจ้ออาบน้ำเสร็จ เขานั่งทบทวนรายงานกับพาวเวอร์-
พ้อยต์ของตัวเองบนที่นอน พรุ่งนี้เขาต้องขึ้นพูดแล้ว เลยต้องทำความ
คุ้นเคยกับเนื้อหาสักหน่อย ภาพปกของพาวเวอร์พ้อยต์เป็นภาพของลูย่า
ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาชอบที่สุด

วันรุ่งขึ้น ตัวนเจียเจ้อนำเสนอรายงานของตัวเองเสร็จเรียบริ้อย ประเด็นหลัก
อยู่ที่การทำกรตลาต สรุปผล แจกแจงช่วงเวลาในระยะสองปีของหลังไย่ว
มีการยกตัวอย่างที่เห็นภาพได้ชัดมากมาย หลังพูดจบเขาก็ได้รับเสียงปรบมือ
กึกก้องจากทั้งงาน

ตัวนเจ็ยเจ้อโล่งอก ยิ้มน้อยๆ ลงจากเวที

หลังกลับที่นั่ง ตัวนเจ็ยเจ้อกระซิบถาม “ผมพรีเซนต์เป็นไงบ้าง”

ลู๋ยาตอบเสียงเรียบ “ไม่เลว”

เสี่ยวชู่ฮึดตัวมา “ผู้อำนวยการสุดยอดมาก! พรีเซนต์ได้เยี่ยมจริง ๆ!”

สวีซินชม “เนื้อหาแน่นแต่ฟังง่าย”

ตัวนเจ็ยเจ้อดีใจ ตัวเขาเองยังเกร็งอยู่เล็กน้อย ตอนขึ้นเวทีเลยทำได้แค่พูดไปตามบท แต่พาวเวอร์พ้อยด์ที่เขาทำมามีชีวิตชีวาดีมาก จึงทำให้ทุกอย่างดำเนินไปได้ด้วยดี ตอนอยู่บนเวทีเขามองเห็นว่าสีหน้าของผู้หลักผู้ใหญ่ทุกท่านที่อยู่ด้านล่างล้วนไม่เลว

ช่วงพัก หลิวผะย๋หว่นเรียกตัวนเจ็ยเจ้อไปเดินดูสวนสัตว์ด้วยกัน แต่พอตัวนเจ็ยเจ้อมองสีหน้าลู๋ยาแล้ว เขาก็พูดเสียงเบาอย่างรู้สึกผิดว่า “เต๋ยวไปเจอกันข้างในดีกว่าครับ คนจากหลังไย่อร์กี้จะไปดูด้วย...”

หลิวผะย๋หว่นเห็นทางหลังไย่อร์กี้มีอีกสามคน ในจำนวนนั้นมีสาวสวยอายุพอๆ กับตัวนเจ็ยเจ้อหนึ่งคน เขาเลยหัวเราะทีละอย่างเข้าใจ “ก็จริง ถึงยังงอกลับไปก็ศึกษาเพิ่มเติมได้ คนหนุ่มสาวไม่ชอบเดินไปเป็นกลุ่มใหญ่ งั้นก็แยกกันเดินเถอะ จำไว้ว่าต้องพบกับตรประจำตัวไว้นะ”

ตัวนเจ็ยเจ้อพยักหน้า

ยังไม่พอ หลิวผะย๋หว่นตบไหล่ตัวนเจ็ยเจ้อ พูดยิ้มๆ “เจ้าหนูนี้ไม่เลว ตั้งใจออกเดตนะ”

“แหะๆ ต้องขอโทษด้วยนะครับ” ตัวนเจ็ยเจ้อเขินจนเหงื่อตก เขาหันไปเรียกอีกสามคนให้เดินไปด้วยกัน

พวกเขาต่างพบกับตรประจำตัวของงานประชุมประจำปี ตอนเข้าสวนสัตว์ซุนเจ็งเลยไม่ต้องเสียเงิน แต่พอเดินเข้าไปได้ไม่กี่ก้าว เสี่ยวชู่ก็พูดขึ้นแบบรู้หน้าที่ว่า “ผู้อำนวยการคะ ฉันได้ยืนยันว่าทางนั้นมีดอกขาขอไม้ดูตรงนั้นคะ ฉันจะไปตรงนั้น”

สวีซินเองก็แต่งงานแล้ว เขาจะไม่รู้จักกาลเทศะได้ยังไง เลยพูดด้วยน้ำเสียงนึ๊กสนุก “ผมจะไปกับเสี่ยวชู่เอง เสี่ยวชู่เป็นเด็กผู้หญิงตัวคนเดียวนะ ฮ่าๆ”

พอคนรู้งานสองคนพูดจบก็ไม่ค่อยให้ตัวนเจียเจ้อตอบ รีบเดินไปทันที เหมือนกลัวว่าถ้าซ้ำตัวนเจียเจ้อจะเกรงใจพวกเขา

“...” ตัวนเจียเจ้อส่ายหน้า “เราไปกันเถอะ”

นักท่องเที่ยวมาดูสัตว์และมาชมดอกไม้ หรือไมก็ทั้งสองอย่าง พื้นที่ของไม้ดอกกับสัตว์จึงจัดไว้สลับกัน เพื่อเสริมกันและกัน

ทั้งคู่เดินทอดน่องไปทางลานนกยูง การเพาะเลี้ยงนกยูงสีเขี้ยวของสวนสัตว์ซุนเฉิงค่อนข้างมีชื่อเสียง ที่นี่จึงเลี้ยงนกยูงสีเขี้ยวสายพันธุ์บริสุทธิ์ไว้หลายสิบตัว แน่หนอนว่านกยูงส่วนใหญ่ยังเป็นนกยูงสีน้ำเงิน และบางส่วนเป็นนกยูงสีขาว

นกยูงพวกนี้ถูกเลี้ยงแบบปล่อย ใช้ชีวิตอย่างอิสระในลาน ที่จัดแต่งสภาพแวดล้อมตามความคุ้นชินในการใช้ชีวิตของนกยูง ทำให้นักท่องเที่ยวพลอยมีความรู้สึกเหมือนได้เดินทะเลเข้าสู่ไปในธรรมชาติ

ท่าทางของนกยูงฝูงนี้ดูผ่อนคลายเป็นพิเศษ ลากหางเดินไปเดินมา พวกมันใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เล็กเลยคุ้นชินกับการมาเยือนของนักท่องเที่ยวมนุษย์เป็นเหมือนส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อมในชีวิตพวกมัน

แต่ทันทีที่ลู๋ยามา กลิ่นอายบางเบา ก็กระจายออกอย่างน่ากลัว

ไม่ว่าเขาจะเดินไปตรงไหน นกยูงตรงนั้นจะวิ่งหนีไปด้านข้างกันแทบไม่ทัน เหมือนคลื่นม้วนตัวกลับลงทะเลอย่างพร้อมเพรียง ในรัศมีหลายร้อยเมตรรอบตัวลู๋ยากับตัวนเจียเจ้อไม่มีชนนกเลยสักเส้น นอกจากขนบนตัวของลู๋ยา

นักท่องเที่ยวบางคนรู้สึกแปลกๆ เลยเหลียวซ้ายมองขวา แต่ก็ต้องอึ้ง เพราะไม่พบต้นตอของปัญหา

ลู๋ยายังคงภูมิใจ “นกยูงใจแค่นี้เองเธอ”

ตัวนเจียเจ้อรับรู้ได้ว่าเขากำลังชี้ต้นซางดำตันไทว^๕ ไม่รู้ว่าขงเชวี่ยนจะจามหรือไม่ “พอแล้ว เรามาเที่ยวละ คุณไล่นกยูงไปหมดแบบนี้ ผม

^๕ต้นซางดำตันไทว เป็นสำนวน หมายถึง ทำที่ว่าตำหนิคนหนึ่ง แต่จริงๆ ตั้งใจจะต่อว่าอีกคนหนึ่ง ตรงกับสำนวนไทยว่า ตีวัวกระทบคราด

จะดูอะไร”

นกยูงมีอะไรนำดู

ลู๋ยากระตุกมูมปากแบบเหยียดๆ แต่ในเมื่อตัวนเจ็ยเจ้อขอ เขา ย่อมต้องตอบรับ เพราะถึงอย่างไรก็ได้จะมาดูข่งเซวี่ยนนอยู่แล้ว ชายหนุ่มหยิบอาหารนกที่ไม่รู้ว่าเตรียมเอามาด้วยตอนไหนออกจากกระเป่า มาไปรย

เหล่านกยูงที่ตอนแรกเผ่นหนีสุดชีวิตถูกตั้งดูต หลังล้งเลอยู่ทีเดิม ไปได้พักหนึ่ง พวกมันก็เมียงมองลู๋ยาก่อนเลียบๆ เคียงๆ เข้ามาแสร้งทำเป็น ชมทิวทัศน์รอบๆ อย่างระมัดระวัง

อาจเพราะพวกมันลัมผัสได้ไม่ชัด แต่ในสายตาของตัวนเจ็ยเจ้อ นกยูงฝูงนี้ต่างพุ่งเป้ามาที่ลู๋ยา

คนตายเพราะเงิน นกตายเพราะอาหาร โชคดีที่พวกเขาไม่ใช่คนแล้ว ไม่งั้นนกยูงฝูงนี้คงหนีไม่พ้นสักตัว

ตัวนเจ็ยเจ้อมองท่าทางของลู๋ยาอยู่นานแล้วถอนหายใจ “ตอนแรก ผมน่าจะเตือนคุณว่าอย่าให้อาหารสัตว์ แต่เพราะเห็นว่าคุณก็เป็นนก ผม เลยไม่พูด...”

“...”

ตอนตัวนเจ็ยเจ้อกับลู๋ยาเดินไปใกล้ๆ ภูเขาสูง ก็ได้ยินเสียงโหวกเหวก โวยวาย ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น มีนักท่องเที่ยวหลายคนเข้าไปมุงดู

พอเข้าไปใกล้ถึงเห็นว่าม็ลิ่งห้อยโหนอยู่นอกพื้นที่ของภูเขาสูง พวก เจ้าหน้าที่เลี้ยงสัตว์ใช้อุปกรณ์ต่างๆ สกัดและขับไล่

พวกนักท่องเที่ยวเห็นเป็นเรื่องสนุกเลยถ่ายรูปกันอย่างตื่นเต้น เพราะลิ่งหนีไม่ใช่เรื่องที่จะพบเห็นกันได้ทุกวัน

ครั้งก่อนตอนลิ่งหนีออกจากสวนสัตว์ มีการประกาศและแจ้ง ปรับปรุงพื้นที่ แต่พวกนักท่องเที่ยวก็ยังคงมาดูโดยไม่สนใจผลที่จะตามมา ไม่รู้ว่าพอปรับปรุงเสร็จ ฝูงลิ่งที่ยังจับกลับมาไม่ได้จะดอกกลับมาตอน กลางคืนหรือเปล่า จนถึงตอนนี้ เรื่องนี้ก็ยังไม่จบ

ไม่ว่าพวกเขาจะไม่ต้องมาเจอภาพน่าประหลาดใจแบบนี้
เจ้าหน้าที่ของสวนสัตว์จำเป็นต้องจัดระเบียบ ใช้มาตรการไม่ให้
นักท่องเที่ยวที่อยู่ในอารมณ์ตื่นเต้นเข้าไปกันอีก

ตัวนเจ็ยเจ็ยเบียดตัวเข้าไปเพื่อดูมาตรการรักษาความปลอดภัยของ
พวกเขา เขาเห็นว่ามาตรการรักษาความปลอดภัยของสวนสัตว์ซุนเจ็งนั้น
ไม่เลวเลย ถึงขั้นมีค้อนยาวถึงสี่เมตรกั้นขวาง แต่ลิงก็ยังกระโดดออกมาได้
ชายหนุ่มเบียดตัวเข้าไปถามเจ้าหน้าที่คนหนึ่งอย่างอวยากรู้อยากเห็น
“สวัสดีครับ ลิงนี้เป็นกลุ่มที่หนีออกไปเมื่อตอนก่อนหน้า หรือเพิ่งหนี
ออกมาใหม่หรือครับ”

ตอนแรกเจ้าหน้าที่คนนั้นไม่ยอมตอบ แต่พอเห็นบัตรประจำตัว
ที่ห้อยอยู่ตรงหน้าอกของตัวนเจ็ยเจ็ย บอกให้รู้ว่าเขาเป็นระดับผู้นำของ
องค์กรในวงการที่มาร่วมการประชุมประจำปี และคำพูดคำจาก็คุ้นเคย
กับเรื่องนี้ดีจึงอธิบายเสียงเบา “นั่นเป็นตัวจำฝูงครับ มันกลับมาเมื่อคืน
ไม่รู้ทำไมถึงอยู่จนสว่าง เจ้าหน้าที่ไปเจอเข้า มันเลยหนีออกไป...”

ต่อหน้าต่อตาทุกคนด้วย

ตัวนเจ็ยเจ็ยถึงเพิ่งรู้ว่านั่นคือแผนแหกคอก เมื่อมองดูจำฝูงให้ละเอียด
ก็เห็นว่าขนาดของมันใหญ่กว่าลิงตัวอื่น และแข็งแรงกว่า

เนื่องจากที่นี่มีไม้ประดับสารพัดชนิด ภูเขาหินเยอะ ลิงจำฝูงเลย
วิ่งปราด ปีนขึ้นปีนลง คล่องแคล่วอย่างน่าเหลือเชื่อ มันหลบหลีกการ
จับกุมของเจ้าหน้าที่อย่างปราดเปรียว ทำให้พวกเขาดูน่าสงสารมาก

พวกนักท่องเที่ยวตามติดเรื่องนี้เหมือนกำลังดูซีรีส์ ซ้ำยังแบ่งออกเป็น
สองกลุ่ม มีกลุ่มที่เชียร์จำฝูง และกลุ่มที่เชียร์เจ้าหน้าที่

“ขึ้นไป! ดักทางนั่น!”

“รีบหนีๆ โทนลงมา!”

ถึงพวกเขาเป็นมนุษย์ แต่ไม่ว่าจะยืนอยู่ฝั่งไหนล้วนต้องยอมรับว่า
ลิงจำฝูงคือลิงจำฝูง สรีระดีเยี่ยม และได้เปรียบเรื่องลักษณะของพื้นที่
ต่อให้มีคนหลายคนล้อมจับมันก็จับไม่ได้

ตัวนเจ็ยเจ็ยยืนมองอยู่ตรงนั้นสักพักแล้วก็ปลีกตัวห่างออกไป ก่อน

จะเพลอสบตากับลิงจำฝูงบนต้นไม้แหว่งหนึ่ง

อันที่จริงเขาก็ไม่มั่นใจว่าเป็นการสบตากับหรือเปล่า จนลิงจำฝูงซังกะเล็กน้อยแล้วแผ่นลงจากต้นไม้ เปลี่ยนทิศแบบกะทันหัน ไม่ได้หนีเข้าป่า แต่พุ่งเข้าไปใส่ฝูงชน

เจ้าหน้าที่ตั้งตัวไม่ทัน คิดไม่ถึงว่าอยู่ดีๆ มันจะทำแบบนี้ เลยรีบตะโกนเตือนเพื่อนร่วมงานพร้อมเปลี่ยนทิศไล่ตามมาทางนี้

ผู้คนต่างส่งเสียงกรีดร้อง นักท่องเที่ยวหลายคนถอยกรูด

ทุกคนต่างประจักษ์ถึงผลกำลังในการประจัญบานของเจ้าลิงตัวนี้แล้ว ต่อให้มีคนเชียร์มัน แต่จะให้พวกเขาับญาติกับมันจริงๆ หรือ ขอผ่านดีกว่า ใครจะรู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น เมื่อผลกำลังในการทำลายล้างของเจ้าลิงไม่ได้ด้อยเลย

ทุกคนพากันถอยหนี ในขณะที่ตัวนเจี้ยเจ้อกับลู๋ยาอี้อยู่ที่เดิมกันสองคน

ตัวนเจี้ยเจ้อมีลางสังหรณ์อย่างรุนแรงว่าเจ้าลิงตั้งใจพุ่งเข้าไปใส่พวกเขา แต่พอเห็นเจ้าลิงเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ ชายหนุ่มกลับอดพูดเสียงเบาไม่ได้ว่า “...ฉันสินะ”

เป็นจริงตามคาด เมื่อเจ้าลิงหลบซ้ายเบี่ยงขวา ทะยานไปข้างหน้า จนสุดท้ายมันใช้มือหนึ่งกอดคองตัวนเจี้ยเจ้อ และอีกมือกอดคองลู๋ยาอีหันไปแยกเขี้ยวยิงฟันให้คนกลุ่มนั้น ส่งเสียงกรอดๆ ไม่เป็นภาษา

ตัวนเจี้ยเจ้อ “...”

ชายหนุ่มคิดแล้วตกใจตัวเอง ครั้งนี้ไม่มียา อยาบอกนะว่าเป็นเพราะมีขนหรือกลิ่นของหยวนหงติดอยู่บนตัวเขา หรือจังหวะเหมาะพอดี ลิงจำฝูงแสนซนก็แค่อยากประกาศศักดาต่อหน้าผู้คน

ยังไม่ทันได้คิดอะไรมาก บรรดาเจ้าหน้าที่ที่ตามลิงจำฝูงมาต่างเข้าใจว่าตัวนเจี้ยเจ้อเป็นนักท่องเที่ยว เลยรีบตะโกนบอกพวกเขาว่าอย่าขยับตัว

เมื่อกลุ่มเจ้าหน้าที่วิ่งมาตรงหน้า ตัวนเจี้ยเจ้อกับผู้อำนวยการของพวกเขาเพิ่งเจอกัน ชายหนุ่มจึงทำได้เพียงก้มไปจับตัวเจ้าลิงขึ้นมาที่เขาเองก็เลี้ยงไว้เป็นฝูง เลยรู้ว่าควรจัดการแบบไหน

คนวงในแค่เห็นวิธีก็รู้ว่าเป็นคนที่มีความเข้าใจ ตอนแรกพวกเจ้าหน้าที่จะตะโกนบอกให้ตัวนเจี๋ยเจ้อหยุด เนื่องจากกลัวว่าเขาจะถูกลึงกัดหรือข่วน แต่พอเห็นท่าทางแบบนี้ เจ้าหน้าที่เลี้ยงสัตว์ก็รู้สึกสบายใจขึ้นไม่น้อย

ตัวนเจี๋ยเจ้อจับลึงจำฝูงไว้แล้วเดินขึ้นหน้ามาสองสามก้าว พอเจอเจ้าหน้าที่ของสวนสัตว์ซุนเจิงที่วิ่งเหยาะๆ มาทางนี้เหมือนกันก็บอกว่า “บังเอิญจังเลยนะครับ ฮ่าๆ ผมเป็นคนของสวนสัตว์หลิงโย่ว มณฑลตงโจวครับ เจ้าลึงวิ่งมาเข้ามือผมพอดี”

ลึงจำฝูง “...”

พอคนกลุ่มนี้เห็นบัตรประจำตัวผู้เข้าร่วมงานประชุมของตัวนเจี๋ยเจ้อก็หัวเราะครืน

พวกเขาไล่ตามกันตั้งนาน เจ้าลึงจำฝูงจอมเจ้าเล่ห์พุ่งเข้าไปใส่ผู้คน แต่ดันไปเจอคนในสายงานเลยถูกจับอย่างง่ายดาย อะไรจะประจวบเหมาะได้ขนาดนี้!

ตัวนเจี๋ยเจ้อส่งลึงจำฝูงให้คนของพวกเขา แม้จะไม่วิเคราะห์ครั้งนี้สวนสัตว์ซุนเจิงรู้แล้วหรือยังว่าเจ้าลึงจำฝูงหนีออกมาได้อย่างไร และจะรับมืออย่างไรต่อไป ไม่อย่างนั้นส่งคืนให้ไปก็เสียแรงเปล่า

ตัวนเจี๋ยเจ้อจับมือกับเจ้าหน้าที่ทั้งกลุ่ม พุดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าไม่เป็นไร

นักท่องเที่ยวจำนวนมากต่างเห็นภาพนี้ คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เหมือนจะรู้ว่าพวกเขาเป็นพวกเดียวกัน ส่วนคนที่ยืนห่างออกไปบอกว่าคนกลุ่มนี้ไม่เลว จับลึงจำฝูงได้ ไม่รู้ว่าจะมีการให้ตัวฟรีเขาหรือเปล่า

ตอนตัวนเจี๋ยเจ้อเดินกลับมาหาลูย่า เขาได้ยินลูย่าถามว่า “นายรู้ไหมว่าเพราะอะไรลึงตัวนั้นถึงมาหาเรา”

ตัวนเจี๋ยเจ้อง “เพราะอะไรเธอครับ”

น้ำเสียงของลูย่าขบขัน “ที่ตรงนี้ฮวงจี้เยี่ยมยอต สบจ้งหะให้เจ้าลึงตัวนี้ได้ยกระดับสติปัญญา ก่อนหน้านี้ฉันปล่อยปลังออกไปนิดหน่อย แต่คงแผ่ไปถึงนายด้วย ทำให้มันเข้าใจว่านายกับฉันเป็นปีศาจรุ่นพี่ เลยมาขอความช่วยเหลือ”

“...”

“ใครจะรู้ว่าความจริงแล้วนายเป็นผู้อำนวยการสวนสัตว์”

“...”

ความคิดแรกของตัวนเจ็ยเจ็คือที่แท้ก็ยกระดับสติปัญญาแล้ว มิน่าถึงได้ฉลาดขนาดนี้ ต่อมาเขายิ่งรู้สึกกระอักกระอ่วน

ปกติเวลาสัตว์ทั่วไปเจอลู่อายจะรู้สึกหวาดกลัว แต่เจ้าลิงตัวนี้ยกระดับสติปัญญาแล้ว รู้ดีว่าลู่อายแข็งแรงมาก เมื่อเทียบกับมนุษย์ ทั้งลู่อายและตัวนเจ็ยเจ็ซึ่งมีกลิ่นอายของลู่อายติดตัวย่อมมีโอกาสปกป้องคุ้มครองมันได้มากกว่า

อีกประการหนึ่ง การบำเพ็ญด้วยตัวเองลำพังเป็นเรื่องยากมาก ดังนั้นถ้าได้กอดขาทั้งสองข้างเลยยิ่งดีใหญ่ ด้วยเหตุนี้ลิงจำฝูงจึงวิ่งมาอย่างตึกตึกใจ

แต่มันไม่มีทางคาดคิดว่าตัวเองจะกอดถูกต้นขาผู้อำนวยการสวนสัตว์ ตัวนเจ็ยเจ็อ่านใจสัตว์ป่าไม่ได้ ไหนเลยจะเข้าใจสารในเสียงร้องเจ็ยก ๆ ของมัน เขาเลยจับมันส่งคืนไปให้เพื่อนร่วมอาชีพ

ตัวนเจ็ยเจ็หันไปมองด้านข้าง เป็นจริงตามคาด ตอนนั้นลิงจำฝูงที่อยู่ในกรงกำลังมองตนด้วยสายตาพูดไม่ออก

“...” ตัวนเจ็ยเจ็บิดตา “ผมไม่รู้จริงๆ...”

ลู่อายลอบ “ถึงยังไงนายก็รู้จักมัน เราไปกันดีกว่า”

“ปลอบกันแบบนี้เหอ”

ไม่ว่าอย่างไร ลู่อายก็ไม่ใช้มนุษย์ ตัวนเจ็ยเจ็คิดปลอบใจตัวเอง มันต้องหนีออกมาอีกแน่...แต่เวลานี้สิ่งแวดล้อมภายนอกย่ำแย่ มันเพิ่งจะได้ยกระดับสติปัญญา การอยู่ในสวนสัตว์ย่อมดีกว่า เอ้ หรือไม่ เรากลับไปให้ท่านเทพหยวนหงมาชี้แนะมันหน่อยดีไหม

ยิ่งคิด ตัวนเจ็ยเจ็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นความคิดที่ดี ดีกว่าวิ่งกลับไปปล่อยลิงจำฝูงเยอะ แทนที่จะให้ปลา สอนมันจับปลาเองดีกว่า

ทั้งคู่ออกจากภูเขาลิงที่ยังคงอลหม่าน เดินไปยังไร่ชาภูเขา เจอคณะของ หลิวเหยหยวน ยังมีเสี่ยวซู สวีซิน ดูเหมือนพวกเขาจะมาเจอกันพอดี

ทุกคนโบกมือมาแต่ไกล คาดว่าพวกเขายังไม่รู้เรื่องที่ภูเขาลิง ตัวนเจี๋ยเจ้อเองก็ไม่คิดจะเล่า

พอเดินเข้าไปใกล้ หลิวเหยหยวนหัวเราะหึๆ “เสี่ยวต้วน ไปไหนมา เหนอ เมื่อกี้ผมเพิ่งถามว่าทำไมเสี่ยวต้วนถึงทิ้งแฟนไว้ ที่นี้คนเยอะ คุณไม่ห่วงสักนิดเลยหรือ”

ลู๋ยา “?”

ตัวนเจี๋ยเจ้องุนงงตามไม่ทันอยู่ชั่วขณะหนึ่ง “ครับ?”

ลู๋ยาเข้าใจว่าคณกรูมนี่รู้เรื่องรสนิยมทางเพศของตัวนเจี๋ยเจ้อแล้ว และคนที่หลิวเหยหยวนพูดถึงก่อนหน้านี้นี้คือตัวเอง ตัวตัวนเจี๋ยเจ้อเองก็เข้าใจแบบนั้นเลยรู้สึกผิด คิดไม่ถึงว่าหลิวเหยหยวนจะไม่ใช้คนชอบชูปชิบ คิดแล้วแววตาเขาก็เปลี่ยนไป

หลิวเหยหยวนหันหน้ามา “ใช่หรือเปล่า เสี่ยวซู?”

ลู๋ยา “...”

เสี่ยวซูก็เสี่ยวซู นี่คืออคติของมนุษย์

ตัวนเจี๋ยเจ้อ “...”

เหน้อยจัง ต้องเปิดตัวกันอีกก็รอบเนี่ย

เสี่ยวซู “...”

แรงกดดันมหาศาล ถึงที่นี้จะมีฉันเป็นผู้หญิงอยู่คนเดียว แต่คนที่ มีแฟนไม่ใช่ฉันนะคะ...

สวนสัตว์ซาฟารีหลวงนั้น มีความลับซุกซ่อนอยู่มากมาย
แต่ใครเลยจะรู้ว่า คนที่มีเรื่องราวลึกลับมากที่สุดคือผู้อำนวยการสวนสัตว์!
กว่าจะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ มาได้จนถึงตอนที่สวนสัตว์ขยายกิจการใหญ่โต
มีสัตว์เทพลงมาช่วยงานเยอะแยะ กับสัตว์หลากหลายพันธุ์
ตัวมเรียวเร่ ก็ไม่เคยคิดมาก่อนว่าความลับของตนจะน่าตกใจถึงเพียงนี้
ถึงขั้นทำให้ลู่อุยาหลบสิ้นหน้าหายไปหลายวันกันเลยทีเดียว
เฮ้อ... ก็ไม่ได้คิดว่าพรอกนะว่าเบื้องหลังของพมจะยิ่งใหญ่เบอร์นี้ละ!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8854-5

9 786161 848545

ปกสองด้าน

Cover Design: Wanna T.

ราคา 385 บาท